

TURGAY NAR

ŞEHRAZAT'IN OYUNU

(Oyun/İki Bölüm)

KİŞİLER:

ŞEHİRİYAR
BEREHUT
ŞEHRAZAT
DÜNYAZAT
HÜKÜMDAR
VEZİR
HEKİM
KÖLELER

BİRİNCİ BÖLÜM

Birinci Sahne

(BİZEBAN, "Zaman Katı"nda sessizliğe iğdişlenmiş varlığıyla, karanlık bir lamba gibi dolaşmaktadır... ŞEHİRİYAR, "Çekmeceler Katı"nda kanlı bir gövde gibi, sanrılarla kuşatılmış, ölümcül bir ruh sancısının azabını yaşamaktadır... ŞEHİRİYAR'ın yatak odası olan bu yer, bütiin görkemli güzelliğiyle, belli belirsiz bir mezbaha görüntüsünü de yüzünde saklamaktadır... Tüller, fildişi bir rüzgâr ve zaman, akıp giden yitik bir kervan yoludur... Gece, kendi karanlığını emen bir ıssızlığın içindedir... BİZEBAN, zamanı geldiğini anlar ve "Aynalar Katı"ndaki bekleyen BAKİRE KÖLE'yi ŞEHİRİYAR'a hazırlamaya başlar... Hazırlık bitince, BİZEBAN, BAKİRE KÖLE'yi sessizce aşağıya, "Çekmeceler Katı"na iter... BAKİRE KÖLE, gecelerin hançeriyle biçilmiş bir tüll parçası gibi, akıp iner ŞEHİRİYAR'ın uykusuz bir cellat bahçesinde dolaşan gözlerinin koynuna... ŞEHİRİYAR, BAKİRE KÖLE'nin can ırmağına bütiin kösnül şiddetini bir arzu yılanı gibi salar!.. Ölümcül ve irkinç bir sevişmeden sonra üzerinden kalktığı kurbanını yanı başında duran onlarca kasap kancasından birine takar ve BİZEBAN'a, yukarıya çekmesi için işaret eder... BİZEBAN, kurbanın çırpınışını yukarıya, "Aynalar Katı"na çeker... BİZEBAN, kurbanı yokluğa karıştırdıktan sonra yeni bir anahtarı "Göğüll Kat"dan sallanan, sayısız anahtarın bulunduğu "anahtar destesi"ne takar... Vahşet, yerini ürkiütücü bir sessizliğe bırakır... ŞEHİRİYAR, BİZEBAN'a döner yüzünü... Soluğunu BİZEBAN'ın gözlerine gömer... Anahtar destesi, asılmış bir insan salkımı gibi sallanmaktadır...)

ŞEHİRİYAR : *(Yalnızlığın ölümcül hüznüyle BIZEBAN'a...)*
Unuttum ey Bizeban, unuttum kurbanları-
mın yüzlerini!.. Neden, her şey kanserli bir
bahçeye dönüşüyor?!.. Neden zaman, gittik-
çe büyüyen bir iç kanama?.. Sen benim kö-
lemsin, ben senin efendim... Bizi bizden
başka anlayan olmaz ey Bizeban!.. Sen efen-
dine güvenmek zorundasın, bense köleme!..
Neden her gün biraz daha çürüyor benliğim,
her gün biraz daha?.. Kurbanlarımla başbaşa
kalabileceğim bir ada istiyorum ey Bizeban!..
Korkuyorum, korkuyorum!.. İnsan kemikle-
rinden yaptırdığım bu saraydan çıkmak, da-
yanılmaz bir korkuya tutsak ediyor yüreği-
mi!.. Neden bir Tanrı kadar yalnızım?!.. San-
ki olmayan bir şeyin gölgesiyim, güneşe tut-
sak ve ayaklarımda ölümcül bir zinciri taşı-
maya çalıştığım... Görüyorsun, sana konuş-
maktan başka çarem yok!.. Bana, bana geçmi-
şimi nasıl anlatabilirsin?!.. Ey dili kopartil-
miş, parmakları elinden alınmış köle!..
Neden babamın laneti, hem sana, hem de ba-
na hayat verdi?!..
*(Vezir BEREHUT, karanlığın gözlerinden sessiz-
ce çıkar ve sanrılarla kuşatılmış ŞEHİRİYAR'a
usulca yaklaşır...)*

BEREHUT : *(Sinsice ve çekinceyle)* Şahım!..

ŞEHİRİYAR : *(BEREHUT'un varlığını algılamadan)* Kendi
egemenliğimin tutsağı oldum ey Bizeban, an-
lıyor musun beni?!.. Kendi egemenliğimin
tutsağı!..

BEREHUT : *(ŞEHİRİYAR'ın içinde bulunduğu delirium kar-
şısında temkinli)* Şahım!.. Şahım!.. Sabah ol-
mak üzere!..

ŞEHİRİYAR : *(BIZEBAN'a konuşmasını sürdürür)* Dünya-
nın bütün okyanuslarını kölelerime taşıta-
cağım ey Bizeban!.. Dünyanın bütün okyanus-
larını... Buraya... Bu yeni sarayın çevresine!..
Sonra!.. Sonra!.. Bir ada!..

- BEREHUT : Şahım!..
- ŞEHİRİYAR : Bir ada oluşturacağım hükümranlılığımın sonsuzluk denizinde!.. Seni... Seni de alacağım o adaya!.. Belki de o zaman, özgür kılarım seni... Ya da bir deniz feneri olarak yaşarsın köleliğini... Beni yalnızca sen anlarsın ey Bizeban!..
- BEREHUT : Bağışlayın Şahım!.. Benim... Ben veziriniz Berehut!..
- ŞEHİRİYAR : *(Birden irkilir)* Berehut!.. Neden?!.. Neden buradasın?!..
- BEREHUT : Sabah olmak üzere efendimiz... Her gece bu vakitler gelmemi buyurmuşunuz...
- ŞEHİRİYAR : Su... Su... Su verin bana!..
(BEREHUT, duymazlıktan gelir.)
- BEREHUT : Üzerinizde kan lekeleri var... Gömleğinizi verin şahım...
- ŞEHİRİYAR : Ellerim... Ellerimi de yıkamak istiyorum!..
- BEREHUT : Yüzünüze bulaşan kanı da siliniz efendimiz...
- ŞEHİRİYAR : Gecedir, belli etmez...
- BEREHUT : Birazdan sabah olacak Şahım...
- ŞEHİRİYAR : Aynı şeyi söyleyip duruyorsun!.. Su istemiştim!..
(BEREHUT, gene duymazlıktan gelir...)
- BEREHUT : Az önce kiminle konuşuyordunuz güzel Şahım?..
- ŞEHİRİYAR : *(Anahtar destesine bakarak)* Adlarını unut-tum...
- BEREHUT : Kimin?!..
- ŞEHİRİYAR : *(Mırıldanır)* Bakireler... Onlardan bulaşan her kan damlası, ılgılığını hazlar bahçesine dönüştürüyor gövdemde...
- BEREHUT : Sen hoşnut ol, yeter ki Şahım...
- ŞEHİRİYAR : Bir av dönüşünde nasıl kan kokarsa bir köpeğin kuruyan soluğu, öyle koksun istiyorum her bakirenin bedeninde ölümün sürün-gen güzelliği... Neden su vermiyorsunuz hâlâ?!.. Lekeler kurumaya başladı...

- BEREHUT : Elimde olsa Şahım, size saadete ermişlerin bahçesinden bir içki sunardım... Belki o zaman sönerdi susuzluğunuz...
- ŞEHİRİYAR : Bana her zaman sadık kaldın... Dün babamın veziriydin, bugünse benim...
(BEREHUT'un ŞEHİRİYAR'ın su isteğine deminden beri çekince göstermesi üzerine BİZEBAN, su vermek için devinir... BEREHUT'un tedirginliği artar...)
- BEREHUT : (BİZEBAN'ı göstererek) O da babanızın kölesiyken, bugün sizin köleniz...
- ŞEHİRİYAR : Neden sürekli bunu söylüyorsun?!.. Hiçbir köle onun verdiği hizmeti veremez bana...
- BEREHUT : Elbette doğru söylüyorsunuz Şahım, ama...
- ŞEHİRİYAR : Neden hâlâ güneş doğmadı?!.. Neden bu kadar sessiz?..
- BEREHUT : Her zaman karanlık bir yılan uyur gecenin başucunda...
- ŞEHİRİYAR : ...karanlık bir yılan... Gecenin başucunda...
- BEREHUT : Hizmetkârınızım... Her zaman sadık kalacağım size ey şahlar Şahım... Sizden razıyım, Allah da sizden razı olsun...(Yakıncıl konuşur) Benim elimde büyüdün... Baban da öyle...
(BİZEBAN, su getirir... Su iğrenç bir görünüm içindedir... ŞEHİRİYAR, suyu bilinçsizce içmeye çalışır... Artan suyla da BEREHUT, ŞEHİRİYAR'ın elini yüzünü temizlemeye başlar...)
- ŞEHİRİYAR : Ömrün uzun olsun Bizeban... Allah gönül hoşluğu nasip etsin sana... Seni azat edeceğim, ama istersen benim yanımda da kalabilirsin sonsuza kadar...
- BEREHUT : Vakti evvelinde babana da söylemiştim... Şimdi de sana söylüyorum... Hayatta üç şeye dikkat buyur... Birincisi...
- ŞEHİRİYAR : Dili alınmasaydı, konuşabilseydi Bizeban...
- BEREHUT : Birincisi, Şahım... Güvendiğin köleni azat etme... Çünkü özgürlük, insanoğlunu güçsüz

kılar... Özgür insan boşluktadır, amaçsızdır...

ŞEHİRİYAR : Bizim gibi mi?

BEREHUT : Mihnet duygusu tükenmiştir özgür insanın... Köleliğinin bedelini istemesi, efendisinin sırlarına, güvenine mazhar olma duygusuyla bastırılır...

ŞEHİRİYAR : Ya Bizeban?!.. Belki de sen... Sen de benim için öylesin...

BEREHUT : Ben sizin vezirinizim şahlar şahı güzel Şahım... Ama size olan sadakatimle elbette ben de bir köleniz sayılırım...

ŞEHİRİYAR : Allah eksikliğini göstermesin Berehut...

BEREHUT : Seni de başımızdan eksik etmesin Cenab-ı Zülcelâl Hazretleri... Diyeceğim odur ki, bir köle özgür olmaya görsün, birden kendi efendisi oluverir... Daha bilmez ki, kendi efendisi olunca insan, ilk kölesi de kendisi olur...

ŞEHİRİYAR : Allah senden ve soyundan razı olsun...

BEREHUT : Güvenip de sırlarına ortak ettiğin köleni azat etme... Onun özgürlüğü, seni sırlarının yılanına boğdurtur... Bunun için söylüyorum, böylesi hem senin için hayırlı olur, hem de azat etmediğin kölen için...

ŞEHİRİYAR : Onların varlığı olmazsa benim de hükümdarlığım olmaz...

BEREHUT : Doğru söylersin şahım Şehriyar...

ŞEHİRİYAR : Ya senin varlığın ey Berehut?!..

BEREHUT : Beni şaşırtıyorsunuz şahım!..

ŞEHİRİYAR : Sen ki benim en sadık vezirimsin, dünya bir yana sen bir yana...

BEREHUT : Sağ olun efendimiz...

ŞEHİRİYAR : Madem babamı büyüüttüğün gibi, beni de sen emek verip büyüüttün, neden ölüm dayanılmaz bir güzelliğe dönüştü ruhumda?!.. Neden babamı anlatmıyorsun bana?!.. Yüzü bile bir başka kalmış aklımda...

BEREHUT : Sen şehrin hükümdarısın ey Şehriyar!..

Hükümdarlığını onların, kölelerinin varlığında koru... Bu seni her zaman mutlu kılacaktır...

ŞEHİRİYAR : Babam!.. Neden babamı?!..

BEREHUT : İkinci söyleyeceğim de...

ŞEHİRİYAR : Babamı anlat bana!..

BEREHUT : İkinci söyleyeceğim de, bir hükümdarın en büyük düşmanı gene kendisidir... Gün gelip de kendi hükümdarlığına kulluk etmeye başladığında ruhun da ikiye bölünür...

ŞEHİRİYAR : Babamın ruhu da kendine kulluk etmeye mi bölündü?!..

BEREHUT : Bu bölünme belki de senin ölümün olur...

ŞEHİRİYAR : Kendi hükümdarlığıma kulluk... Bir bölünme, bir ölümcül çoğalma... Bunun hesabını kim öğretebilir bana?!.. (*Kendi kendine*) Ölmek için mi çoğalmak gerek, yoksa çoğalmak için mi ölmek?!..

BEREHUT : Her şey o ilahi yalnızlığa bağlı... Bir hazine odası düşün...

ŞEHİRİYAR : Bir hazine odası...

BEREHUT : Evet şahım, öyle bir hazine odası ki, içinde hazine olarak yalnızca kendi kapısını açan anahtarları saklıdır... O odaya girmek hiçbir zaman mümkün olmaz...

ŞEHİRİYAR : Kabul edelim ki girdik...

BEREHUT : Anahtar ne işe yarayacaktır ondan sonra? Bırak, ölümün odasında saklı kalsın sonsuza kadar, hayat denen o kadınsı hazinenin ihanetlerle çürüyen anahtarı!..

ŞEHİRİYAR : Uyumak istiyorum... Uyumak... Yorgunluğun ölümcül ağırlığı geçiyor gözlerimden...

BEREHUT : Üçüncü nasihatı dinlemeden uyuma...

ŞEHİRİYAR : Neden hâlâ su vermiyorsunuz?!..

BEREHUT : İçtiniz şahım, az önce içtiniz... Bir de kadınlar, ey Şehriyar!.. Bir de kadınlar ki, bir yılan nasıl soyunursa gömleğini...

ŞEHİRİYAR : Uyumak istiyorum...

BEREHUT : Öyle soyunurlar sen fark etmeden iffetlerini... Her kadın bir ihanet aynasıdır ey Şehri-

- yar!..
- ŞEHİRİYAR : Söylemiştin... Söylemiştin... Bir ihanet aynası...
- BEREHUT : Kendini öldüreceğin bir ihanet aynası...
- ŞEHİRİYAR : Neden?.. Neden sürekli bunları söylüyorsun ey Berehut?!.. (Yalvarırcasına) Uyumak istiyorum!.. Uyumak...
- BEREHUT : Uyku, ölüme açılan bir penceredir Şahım...
- ŞEHİRİYAR : Ölüme açılan pencere...
- BEREHUT : Kadınlar gibi...
- ŞEHİRİYAR : Kadınlar!..
- BEREHUT : Babana da aynı şeyleri söylemiştim... Sana da söylüyorum...
- ŞEHİRİYAR : Neden ona söylediğini bugün de bana söylüyorsun?!..
- BEREHUT : Senin, sonsuz bir iktidarla bu ülkenin efendisi olmanı istiyorum... Baban yanılığın en büyüğünü yaşadı...
- ŞEHİRİYAR : Yanılığın en büyüğü mü?!..
- BEREHUT : Onu anımsıyor musun?
- ŞEHİRİYAR : Yitik bir güz bahçesinde dolaşır gibi...
- BEREHUT : Gitmem gerekiyor...
- ŞEHİRİYAR : (Sessizce) Ya annem?!.. Hiç değilse onu anlat...
- BEREHUT : Kendimizi hatırlamayız kendimizden sonra...
- ŞEHİRİYAR : Anlayamıyorum... Alıp bir yerlere sürüklüyorsun beni... Sonra da, sonra da bir uçurumun başında kendi sesimi dinlemeye tutsak ediyorsun!.. Neden geçmiş denen uçurumun dibindeki parçalanmış karanlığın ne olduğunu anlatmıyorsun yıllardır bana?!..
- BEREHUT : Geçmiş bir bütündür ey şahım Şehriyar!.. İkimiz gibi...
- ŞEHİRİYAR : Parçalanmış karanlık da...
- BEREHUT : Kan kokusu kandil ışığına sinmiş...
- ŞEHİRİYAR : Annem!.. Annem!..
- BEREHUT : Gitmem gerekiyor şahım...
- ŞEHİRİYAR : Kuşkunun ağır katranıyla yapıştı gövdeme

- kanatlarım... Yıkanmak istiyorum!.. Yıkanmak istiyorum!.. Yıkanmak istiyorum!..
- BEREHUT : Çok erken ey Şehriyar!.. Arınmak için çok erken... Gün daha doğmadı...
- ŞEHİRİYAR : Babamın geçmişte yaşadığı acı, benim ruhumda bir günaha dönüşün istemiyorum... (*BİZEBAN, ruhunda çektiği acıyı höykirir...*)
- BEREHUT : Her acıyı bir günah gibi taşıyor musun? Kurbanları, öldükten sonra da yıkıyoruz...
- ŞEHİRİYAR : Ne fark eder?.. Onlar da benim gibi...
- BEREHUT : Ama onlar sizin kanınızla değil, siz onların kanıyla aptest aldınız...
- ŞEHİRİYAR : Babamın yaşadığı bir yanlış mıydı, yoksa bir ihanet mi?..
- BEREHUT : Ne fark eder?.. O da senin gibi...
- ŞEHİRİYAR : Babamı istiyorum ey Berehut!.. Babamı istiyorum!.. Babamı getir bana!.. Ona dokunmak istiyorum, ona dokunmak... Arınacağımı biliyorum tüm acılarımdan...
- BEREHUT : Bir ölüyü hangi zaman kervanı getirebilir ki bize...
- ŞEHİRİYAR : Babamı istiyorum!.. Her kurban annemdir benim... (*BİZEBAN, acıyla uğuldayan bir rüzgâr gibidir*) Annemin ihanetinde senin payın neydi ey Berehut?!.. Ben kimin oğluyum?!.. Bunu senden başka kim bilebilir?!..
- BEREHUT : Bunları şeytan sokmuş senin aklına!..
- ŞEHİRİYAR : Hayır Berehut!.. Şeytanla alış verişim yok benim!.. Sen her zaman, her fırsatta bunun böyle olduğunu bana sezdirmeye çalıştın...
- BEREHUT : Bizi büyük bir sıkıntı bekliyor ey Şehriyar... Ey Şahlar güzeli... (*Sessizlik*) Bugün...
- ŞEHİRİYAR : Ellerimi yıkamak istiyorum!..
- BEREHUT : Az önce yıkamıştınız ya efendimiz... Bugün...
- ŞEHİRİYAR : Bak... Bak şu ellerime Berehut!.. Bir yılğı kirine batmış, çıkmıyor... Yıkadıkça kanlı ağaç köklerine dönüşüyor ellerim!..
- BEREHUT : Bugün kölelerin arasında dolaştım ey Şehri-

yar...

ŞEHİRİYAR : Kuyudan sesler geliyor!..

BEREHUT : Nice zamandır bir huzursuzluk olduğunu seziyordum...

ŞEHİRİYAR : Kuyu!.. Kuyu!.. Kuyuya bak Berehut!.. Kuyu!..

BEREHUT : Korktuğum başıma geldi!..

ŞEHİRİYAR : Sesler!.. Boğuluyor!..

BEREHUT : (*ŞEHİRİYAR'ı kolundan tutar ve kuyuya eğer...*) Köleler!.. Köleler ey Şehriyar!.. Susuzluğa... Susuzluğa tutsak edecekler bizi!.. (*BEREHUT'un kölelere ilişkin anlatacakları, kuyunun dibinde görselleşir.*)

ŞEHİRİYAR : Susuzluğa!.. Neden?!.. (*Kuyuda gördüklerinden birden irkilir... Bakışlarını kurtarmak ister... BEREHUT, bırakmaz... Kuyunun dibi sahnenin bir köşesinde oynanır... ŞEHİRİYAR, bakmamak için kurtulmak istercesine bağırır...*) Berehut!.. Berehuut!.. Çıkmak istiyorum!

BEREHUT : Korkmayın, izleyin Şahım!.. Ben buradayım, yanınızda... Bakın efendimiz, bugün gördüklerimi görüyorsunuz siz de... Köleler, bütün bakire kız çocuklarını öldürüyorlar!.. Görüyor musunuz?!..

(*Kuyunun dibinde çıplak bir kadın doğum yapar... Dünyaya alınan bebek diğer köle kadınlar tarafından bir ayin duruşuyla öldürülür... Bebeğin kanı bir toprak çanağa sağılır... Bebek ak bir kundağa sarılır, öpülür, elden ele karanlığa alınır... Genç kızlarsa, babaları tarafından ölüme taşınmaktadır...*)

ŞEHİRİYAR : Kuyunun soluğu bir balçık karanlığına dönüşmüş Berehut!.. Bir balçık karanlığına!.. Neden gösteriyorsun tüm bunları, neden?!..

BEREHUT : Her gece bir bakirenin el değmemiş çiçeği size sunuluyor!.. Ve her sabah o bakirenin hazlar kırmızısı kanı, yüreğinizde nöbet tutan bir cellatın baltasını boyuyor!..

ŞEHİRİYAR : Onlar benim kullarımdır!..

- BEREHUT : Ama siz onların Tanrısı değilsiniz, Şahım...
ŞEHİRİYAR : Neler söylüyorsun sen?!.. Ölümünü benim elimden mi istiyorsun?!..
- BEREHUT : Ben söylemiyorum ey Şehriyar, ey şahlar güzeli... Kız çocuklarını her gece sizin şehvet kuyunuza atmak istemeyen köleleriniz söylüyor...
- ŞEHİRİYAR : Yalan söylüyorsun!..
BEREHUT : İşte gözlerinle görüyorsun...
ŞEHİRİYAR : Neden şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı?!..
- BEREHUT : İnsanoğlu öldürmeye alıştı mı önü alınmaz... Sizin gibi...
- ŞEHİRİYAR : Benim gibi!..
BEREHUT : İşte, onlardır ki, bütün bakire çocuklarını öldürmeye başladılar... Üstelik her öldürdükleri çocuğun kanını sarayın sularına karıştırıyorlar!.. Hepimizi susuzluğa tutsak edecekler, Şahım Şehriyar!.. Hepimizi susuzluğa tutsak edecekler!..
- ŞEHİRİYAR : Nasıl sudaki kanı fark edemedim?!.. Nasıl bu kanlı suyla apdest aldım?!.. Onlar... Onlar tüm varlıklarıyla, hatta ölümleriyle bile bana aittirler... Hiçbir köle, bakire çocuğunu öldürmemeli!..
- BEREHUT : Bizim dememizle olmaz!..
ŞEHİRİYAR : Sen... Sen nasıl böyle bir şeye göz yumdun?!.. (*Sessizlik*) Bütün köleler çocuklarını... Öldürmüş!.. Öldürmüş!..
- BEREHUT : Belki gizledikleri de olmuştur...
ŞEHİRİYAR : Bütün köle evlerini arayın!.. Dehlizlere bakın, bütün kurban labirentlerine inin!.. Hayat bahçelerinin altına bakın!..
- BEREHUT : (*Daha da kışkırtıcı*) Neden bunca bakirenin kanına giriyorsunuz hükümdarım?.. Bağışlayın beni, size soru sormak haddime düşmez... Ülkede bunca güzel kadın varken...
ŞEHİRİYAR : Babam da, ben de kadınların ihanetleriyle acı çektik... Sen de biliyorsun...

- BEREHUT : Sana zarar gelsin istemem... Haklısın... Sen de baban da elimde büyüdünüz...*(Kısa sessizlik)* Ellerini yıkamasan da olur...
- ŞEHİRİYAR : Kölelere bildirin ey Berehut!.. Bakireliği bana teslim edilen her kölenin anası, babası ve varsa kardeşleri, ve varsa nişanlısı kölelikten azat edilecek... *(Sayıklar gibi)* Saray duvarları... Bakire köleler... *(Ruhu bozguna uğrar yeniden)* Babamın doğduğu günü hatırlıyor musun?.. Ben neredeydim o zaman, ha?!.. Ben neredeydim?!.. Bunu anneme söyledin mi?!.. Yeraltı!.. Yeraltı benim kutsal düşlerimi kusuyor!..
- BEREHUT : Şahım... Güzeller güzeli, yüce Şahım... İzin verin bir hekim getirteyim... Saraydaki hekimlere...
- ŞEHİRİYAR : Saraydaki hekimlere güvenmiyorum!..
- BEREHUT : Ama babana da bu hekimler bakmıştı...
- ŞEHİRİYAR : İnanmıyorum sana!..
- BEREHUT : Gelsin baksınlar, izin verin...
- ŞEHİRİYAR : Babam!.. Neyi vardı babamın?!.. Neden söylemiyorsun bana?!..
(BİZEBAN, göğül kattaki aynaların yüzüne höykürür... ŞEHİRİYAR ile BEREHUT, irkilirler...)
Bizeban... Ne oldu?.. Neden bağırıyorsun aynaların yüzüne?..
- BEREHUT : Dilsizlik zordur Şahım... Aldırmayın...
- ŞEHİRİYAR : Dikkat ettin mi Berehut?
- BEREHUT : Neye şahım?
- ŞEHİRİYAR : Bizeban'a...
- BEREHUT : Bağışlayın Şahım anlayamadım...
- ŞEHİRİYAR : Ne zaman babamdan söz etsek Bizeban, dilsiz bir konuşmanın aynasında parçalıyor ruhunu...
- BEREHUT : Ne de olsa babanın da kölesiydi...
- ŞEHİRİYAR : Sanki... Sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyor...
- BEREHUT : Belki de gizlemeye çalışıyordur Şahım...
- ŞEHİRİYAR : Bir köle ne gizlemeye çalışır ki?..

- BEREHUT : Şimdi ne yapmamı buyurursunuz Şahım Şehriyar?
- ŞEHİRİYAR : Ne?
- BEREHUT : Kölelerden sonra?.. Ya kölelerden sonra ne yapacaksınız?..
- ŞEHİRİYAR : Köle ya da bir başkası, fark etmez...
- BEREHUT : Halktan... Halktan mı istiyorsunuz kurbanlarınızı?!..
- ŞEHİRİYAR : Halkım da benim kölem değil mi Berehut?!.. Hatta sen!.. Sen bile benim kölemsin... (*Tedirgin*) Sabaha çok var mı? (*Sessizlik*) Gönlünü kırdımsa bağışla beni ey Berehut...
- BEREHUT : Siz bağışlayın beni efendimiz, siz...
- ŞEHİRİYAR : Bana çok emeğin geçti...
- BEREHUT : Hem senden, hem mekânı cennet olsun babandan himmet gördüm...
- ŞEHİRİYAR : Bugün hükümdarlığımı sürüyorsam bu senin gücünle oldu... Beni her zaman korudun, biliyorum...
- BEREHUT : Allah seni başımızdan eksik etmesin şahım, güzel şahım... Bir günlük ömrüm olsa, o da sana bağışlansın...
- ŞEHİRİYAR : Bu şehrin güzelliği senin varlığında vücut bulur ancak...
- BEREHUT : Sizin kudretinizdir varlığıma güç veren... Gönlünüz ne ki ister, onu yapın... Benim korkum, kendinize zarar vermenizdir... Yoksa hangi varlık sizin canınızdan değerlidir?..
- ŞEHİRİYAR : Sen olmasan kim uğraşır ülkenin döküntüsüyle?.. Elim de sen, kolum da... (*Sessizlik*) Ölüm, sinsi bir zehir gibi dolaşıyor ruhumun gittikçe çürüyen ırmağında Berehut...
- BEREHUT : Ölüm de zaman gibidir Şehriyar... Hem arkanda, hem de önündedir...
- ŞEHİRİYAR : Geçmiş, içine diri diri atıldığım sönmemiş bir kireç kuyusu... Korkuyorum Berehut!.. Korkuyorum!..
- BEREHUT : Her şey elinizin altında Şahım Şehriyar... Neden korkuyorsunuz?..

- ŞEHİRİYAR : Öl... Öldürülmekten!..
BEREHUT : Kim öldürecek sizi efendim?.. Kimin yüreği elverir buna?.. (*Kurnazca*) Belki de haklısınız... Siz hiçbir zaman bu odadan çıkmayın...
- ŞEHİRİYAR : Öldürecekler Berehut!.. Öldürecekler!..
BEREHUT : Bırakın bütün işleri, her zaman olduğu gibi gene ben idare ederim... Gözünüz arkada kalmasın... Baban da öyle yapmıştı vakti evvelinde... Şimdi hayatta olsaydı seni oğlu gibi severdi!.. (*BİZEBAN, olağanüstü bir tepkiyle aynadaki yüzüne höykürür. BEREHUT ile ŞEHİRİYAR, irkilir!*)
- ŞEHİRİYAR : Ne?!.. Ne dedin?!.. Oğlu gibi mi?!..
BEREHUT : Demek istemiştin ki... Şeyy... Dilim büğüldü efendimiz... Bir babanın, evladına duyabileceği sevginin en büyüğünü duyardı sizin için, diyecektim... Köleler... Köleler efendimiz, köleler nasılsa susturulur... Ama tebaanızdan, onlardan istediğinizi istemeye kalkarsanız, belki de önleyemeyeceğimiz sonuçlar çıkabilir ortaya...
- ŞEHİRİYAR : Berehut?..
BEREHUT : Buyurun Şahım...
ŞEHİRİYAR : Bizeban... Bizeban gene... (*Birden tavır değiştirir*) Gizliliği koruyacaksınız!.. Benim her isteğimden sen sorumlusun Berehut!.. Kölelerden bakire kalmadıysa, halktan birilerini bulacaksınız!.. Bana karşı sorumluluklarının sınırı yoktur!.. Ben ne kadar var olursam, sen de o kadar yakınımda olursun...
- BEREHUT : Elbette efendim, şahım Şehriyar... Elbette...
ŞEHİRİYAR : Yoksa bir lağım faresinden farkın kalmaz...
BEREHUT : Kalmaz şahım... Ateşin kendini yaktığı görülmemiştir... (*Yer sarsıntısı, uğultular...*) Allah sonumuzu hayır ede!.. Şehir sürekli çöküyor... Salgınlar başladı... Yeraltında büyük bir göçüğün olacağını söylüyor biliciler...
- ŞEHİRİYAR : Kendi gücüme yenilmekten korkuyorum...

- Bunda senin payın büyük... Senin payın büyük dedim!..
- BEREHUT : Bana güvenmiyor musunuz Şahım? İnsanın en değerli varlığı canıdır. İsteyin sizin olsun... Bağlılığımdan kuşku duymanız, durup dururken... Az önce siz demediniz mi?.. Hem size, hem babanıza emeğim geçti... Bilmeden bir kusurum olduysa...
- ŞEHİRİYAR : (*Pencereden dışarıya bakar*) Sen benim babam yerindesin... Etimi yesen de kemiklerimi saklarsın... Öyle değil mi?..
- BEREHUT : Ne haddime efendimiz!.. Etinizi yemek!.. Ne haddime!.. Düşünmek bile!..
- ŞEHİRİYAR : Bana sadakatinden kuşku yok...
- BEREHUT : Sağ olun efen...
- ŞEHİRİYAR : Şehrazat!..
- BEREHUT : Efendim?!..
- ŞEHRAZAT : Şehrazat dedim, Berehut!.. Kızın Şehrazat!..
- BEREHUT : Evet!.. Evet efendimiz!..
- ŞEHİRİYAR : Hâlâ uyumamış...
- BEREHUT : Ya?!.. Okuyordur... Biliyorsunuz... Okumaya...
- ŞEHİRİYAR : Biliyorum... Elbette biliyorum... Çok güzel hikâyeler uydurur...
- BEREHUT : Seviyor öyle şeyleri... İkinizi bir büyüttüm... İkinizi kardeş gibi...
- ŞEHİRİYAR : Kardeş gibi... Demek ikimizi de kardeş gibi büyüttün...
- BEREHUT : İzninizle gitmeliyim şahım...
- ŞEHİRİYAR : Kal!.. Gidersin!.. Nasılsa!..
- BEREHUT : Yarın için size bakire köle bulmam gerekiyordu ya Şahım Şehriyar... Zaman kaybetmek istemiyorum... Bir çaresine bakmam gerekir bir an önce...
- ŞEHİRİYAR : Kendini bu kadar uzaklara götürme Berehut...
- BEREHUT : Anlamadım!..
- ŞEHİRİYAR : Şehrazat'ı ne zamandır görmedim...
- BEREHUT : Kölelere buyruğunuzu iletceğim Şahım!..

- Siz odanızdan çıkmayın!.. Gönlünüz ne ki ister öyle yapın!..
- ŞEHRİYAR : Halkın tepkisinden bu kadar korkma...
BEREHUT : Hiç belli olmaz!.. Hiç belli olmaz Şahım!.. Köle milleti bile çocuklarını öldürmeye başladıktan sonra...
- ŞEHRİYAR : Böyle bir şeyi senden isteyecek olursam ne yaparsın?!..
- BEREHUT : Ne?!.. Nasıl bir şeyi efendimiz?!..
- ŞEHRİYAR : Bana sadakatini görmek istiyorum!..
BEREHUT : Anlayamıyorum Şahım, efendimiz!..
ŞEHRİYAR : Anlıyorsun anlamasına ya... Yarınki bakire, kızın Şehrazat olacak!.. Onu istiyorum!.. Kendi iktidarına, kendi gücüne yenik düşmem ben!.. Madem ki bana itaatin var, madem ki benim varlığım senin de varlığındır, öyleyse bunu bana göster!..
- BEREHUT : Bunu nasıl istersiniz benden şahım?!.. Bunu kendinizden nasıl istersiniz?!.. Şehrazat sana kardeşten de ileri!.. Aynı memeyi emdiniz!.. Birbirinizden sakıncanız olmadı!.. Nasıl nefsin uyanır ona?!..
- ŞEHRİYAR : Ya kızın Şehrazat, ya da köle labirentinde sonsuz bir bellek yitimi!.. Tercih senin Berehut!..
- BEREHUT : Senin için her şeye siper oldum... Babanın düşmanlarından korudum seni...
- ŞEHRİYAR : Ya babamı? (BİZEBAN, huzursuzlanır.)
BEREHUT : Olan olmuş, biten bitmiş artık...
ŞEHRİYAR : Ne olmuş Berehut?!.. Ne bitmiş?!..
BEREHUT : Seni bu günlere ben getirdim... Ama...
ŞEHRİYAR : Aması ne?!..
BEREHUT : Sizin huzur içinde olmanızı isterim... Üzerinize bulaşan kanı, su bulup da yıkayamazsak bile, kaygılanmayın Şahım... Nasılsa zamanla kuruyup dökülecektir... Bütün kirler bir balığın pulları gibi kuruyup dökülür zamanla... Şehrazat'a yapmayın bu çılgınlığı. Çekin içinize arzularınızın yılanını...

ŞEHİRİYAR : (BİZEBAN'a) Unuttum ey Bizeban... Kurbanlarımın yüzlerini, unuttum... Ey dili kopartılmış, parmakları elinden alınmış köle!.. Bana kim anlatacak zamanı ve ölümü?.. Konuş!.. Bir yolunu bul ve anlat!.. Neden sabah olmuyor bir türlü? Ölümcül bir kadifeye dönüşüyor yalnızlığımız... Bak, tırnaklarım nasıl da uzuyor... Her parmağım bir yılan ıslığına dönüşüyor... (Birden BEREHUT'a döner) Şehrazat'ı istiyorum!.. Aynı memeden süt içtiğim insanı!.. (BİZEBAN'a) Aynı memeden süt içtiğim insanı!.. Bizebaaan!.. Bizebaaaaan!.. Bizeban!..
(BİZEBAN, bir baba acısıyla devinir... Göğül kattaki aynaların içinde sessizce kaybolur... ŞEHİRİYAR, yeniden girdiği delilik nöbetinin bitkinliğiyle altın simlerle işlenmiş bir örtüye bürünür ve gözlerini soluksuz bir uykuya demirler...)

İkinci Sahne

(ŞEHRAZAT'ın odası... ŞEHRAZAT, kızkardeşi DÜNYAZAT ile birliktedir... Çıplaklığın güzelliğini örten tüller, yakutlarla bezenmiş bir rüzgârı ağırlamaktadır geceye açılan pencerede... DÜNYAZAT, ergenliğe yürüyen bedenini bir aynanın derinliğine teslim etmiştir... Parmak uçları büyümenin meyvelerinde çocuksu bir merakla dolaşmaktadır... Göğüslerindeki çağla acısı, gözlerinin güzelliğine bir akarsu gibi akmaktadır... Diğer yanda ŞEHRAZAT, kırmızı kadifeden bir yatağın üzerinde sessizce kitap okumaktadır... Duvarlar binlerce kitabın ağırlığını giyinmiştir... Altın tüyler, fildişi bir satranç takımı, simli kadifeler, kuştüyü yastıklar, ipek halılar... Gece, bir baharat sessizliği içindedir...)

ŞEHRAZAT : (Bir an DÜNYAZAT'ı fark eder) Dünyazat?!..
(DÜNYAZAT, irkilir...) Ne yapıyorsun?!..

DÜNYAZAT : (Utangaç) Hı?!.. Hiç!.. Hiçbir şey!.. Şuram ağ-
rıyor da...

ŞEHRAZAT : Neren, bakayım...

DÜNYAZAT : Ne gülüyorsun? Yalan mı söylüyorsun? İyi,
tamam... Ne beni izleyip duruyorsun? Utan-
dırmasan olmaz sanki...

ŞEHRAZAT : İnsan ablasından utanır mı? Artık zamanı-
dır, yetişkin bir kız olacaksın...

DÜNYAZAT : Güzel miyim?

ŞEHRAZAT : Hem de nasıl... Ölüm taş kesilir senin ya-
rında, bu güzelliğe can dayanmaz...

DÜNYAZAT : Ama senin güzelliğin kadar değildir, ne der-
sin bu konuda...

ŞEHRAZAT : Bu konudaaa... Bir düşünmek gerek...

DÜNYAZAT : Abla?...

ŞEHRAZAT : Söyle güzelim...

DÜNYAZAT : Şeyy... Kan kokar mı?

ŞEHRAZAT : Ne kanı?

DÜNYAZAT : Bu sabah beyaz çiçekli ipek halının üzerin-
de, oturuyordum. Kalktığımda çiçeğin rengi
değişmişti... Kırmızı...

ŞEHRAZAT : Canım, güzelim... Şimdi anladım...

DÜNYAZAT : Ne olacak şimdi?

ŞEHRAZAT : Hadi uyu artık... Yarın anlatırım...

DÜNYAZAT : Uykum yok... Nice zamandır masal anlat-
mıyorsun bana... Sürekli kitap okuyorsun...
Canım sıkılıyor...

ŞEHRAZAT : Her gece masal anlatılır mı? Dinlemesi ko-
lay...

DÜNYAZAT : Bütün ülke senin masallarını biliyor...

ŞEHRAZAT : Biliyorlar da ne oluyor... Kimin umurunda
benim anlattıklarım?.. Ülke kan gölüne dön-
müşken...

DÜNYAZAT : Gece çok sıcak...

ŞEHRAZAT : Çölün soluğu yarım can ediyor insanı... Ha-
di soyunalım, çırılçıplak dolaşalım...

DÜNYAZAT : Ya babam gelirse...

ŞEHRAZAT : Babam gelmez, gelirse örtünürüz hemen...

DÜNYAZAT: Ama ben tamamen soyunamam... Biliyorsun... Kan hemen ekşiyor sıcakta... Korkarım...

ŞEHRAZAT : Susuzluk... Su olsa da yıkansak...

DÜNYAZAT: Neden çeşmelere yaklaşmamız yasaklandı?..

ŞEHRAZAT : Babam geldiğinde öğreniriz... (ŞEHRAZAT, soyunurken, birden uğultular ve yer sarsıntısı başlar... Korkunun salınacağı, deprem ağacında sallanır! Kitaplar raflardan fırlar, gözler duvarlarda asılı kalır... DÜNYAZAT, çığlığına sığınır. Birden her yer karanlığa bürünür!..)

DÜNYAZAT: (Korkuyla) Şehrazaaat!.. Ablaa!..

ŞEHRAZAT : Nerdesin?.. Kıpırdama yerinden!.. Şimdi geçer!.. Korkma, korkma sakın!.. Ben buradayım...

DÜNYAZAT: Karanlık!.. Hiçbir şey göremiyorum!.. Korkuyorum!.. Ses ver ablacığım!.. (Yer sarsıntısı diner... Geriye ürkütcü ve sessiz bir karanlık kalır... Karanlıkta umarsız bir bekle-yiş başlar...)

ŞEHRAZAT : Dünyazat!.. Beni duyuyor musun?!..

DÜNYAZAT: Abla!.. Buradayım!.. Yanıma gel!.. Korkuyorum!..

ŞEHRAZAT : Olduğun yerde kal!.. Konuş benimle!.. Korkma!.. Birazdan hizmetçiler ışık getirir!..

DÜNYAZAT: Onlar da karanlıktadır!..

ŞEHRAZAT : Birazdan gözümüz alışır karanlığa!..

DÜNYAZAT: Abla, duyuyor musun?!..

ŞEHRAZAT : Neyi?!..

DÜNYAZAT: Kuşları!..

ŞEHRAZAT : Her geçen gün, biraz daha sıklaşıyor sarsıntılar!..

DÜNYAZAT: Depremden sonra değişti, birdenbire değişti kuş sesleri!.. Duyuyor musun? Bak, dinle!..

ŞEHRAZAT : Sanki kendi etlerini paylaşıyorlar!..

DÜNYAZAT: Karanlığı paylaştığımız gibi!..

ŞEHRAZAT : Çoktan sabah olması gerekirdi!..

DÜNYAZAT: Gövdemi bulamıyorum!.. Kendime dokunmak istiyorum, abla!..

ŞEHRAZAT : Nedir bu, anlayamıyorum!.. Ayaklarım sanki suyun içinde!.. Git gide yükseliyor!.. Pıhtılaşan bir serinlik!..

DÜNYAZAT: Gövdem!.. Abla gövdemi yitirdim!.. Başım, ayaklarım!.. Hiçbiri yok!.. Korkuyorum abla!.. Öleceğiz, öleceğiz!..

ŞEHRAZAT : Kuş çığlıkları git gide artıyor!.. Bak, dinle! Köpekler! Sırtlan sesleri!.. Ben de, ben de korkuyorum Dünyazat!..

DÜNYAZAT: Bir tutam ayışığı bile yok; pencereye, pencereye çıkalım!..

ŞEHRAZAT : Yerinde kal!.. Ben seni bulurum, korkma!..

DÜNYAZAT: Sarsıntı!.. Sarsıntı, yeniden!.. Yeniden başlıyor!..

ŞEHRAZAT : Ölüler!.. Ölüler de soluk alıp verir!.. Yeraltında!.. Yeraltı!.. Kireçlenmiş, kargış kuyuları!..

(Deprem, gövdesini yavaşça kanatlarına çeker... Puskunluk... Sarsıntı bitimi odanın karanlık soluğunda bir mum yanar!.. Mumun yanmasıyla DÜNYAZAT'ın korku çığlığı geceyi diriltir!.. Işığı tutan, ŞEHRAZAT ile DÜNYAZAT'ın babası Vezir BEREHUT'dur... BEREHUT, odadaki diğer mumları yakar... ŞEHRAZAT ile DÜNYAZAT, soluk soluğadır...)

DÜNYAZAT: Baba!..

BEREHUT : Kendi göçüğümüzde yok olacağız!..

ŞEHRAZAT : Nerden geliyorsun baba?!.. Öleceğiz sandım!..

BEREHUT : Dolaşıyordum... Bu kez çok şiddetli oldu.

ŞEHRAZAT : Bu vakitte!.. Ne diye dolaşıyordun, baba?..

BEREHUT : Köle evlerine, ordan da labirent gözlerine indim!..

ŞEHRAZAT : Ne oldu? Ne var gene!.. Durup dururken gitmezsın oralara!..

DÜNYAZAT: Ellerim, yüzüm uyuşuyor abla!..

BEREHUT : Her yerde bir yıldı kuşatması!..

ŞEHRAZAT : Sanki bir çift el, ölümün kursağına sürükledi koca şehri!..

BEREHUT : Ölüm çoktan sarmaladı benliğimizi...

ŞEHRAZAT : Zaman git gide kilitleniyor üstümüze!..

DÜNYAZAT : Kendi gövdelerini yiyen kuşlarla donatıldı karanlık!..

ŞEHRAZAT : Neden çeşmelere yaklaşmamız yasaklandı? Ülkede olanların farkında olsak da, bir şeylerin gizlendiğini seziyorum... Baba, sen bu ülkenin vezirisin madem, nedir, neler oluyor?!.. Hükümdar Şehriyar nice zamandır göstermiyor yüzünü...

BEREHUT : Şehriyar, ruhunun karlarla örtük sessizliğinde ölümün adımlarıyla iz sürüyor. Ne kendi bedenidir ruhunu barındırdığı, ne de ruhunu taşıyacağı bir binadır gittikçe kargışlanan belleği... Hiçbir şey deri değiştirmiyor... Her devnimde bir taşlaşma... Her akarsu bir yeraltı yılanına dönüştü... Bunun böyle olacağını nerden bilebilirdim?..

ŞEHRAZAT : Demek başlangıçta bilmiyordun? Öyleyse...
BEREHUT : ... için bunca kaosun dölyatağı?

BEREHUT : Öyle mi da böyle... Her insan gibi, bir hükümdar da geçmişle cebelleşir...

ŞEHRAZAT : Ama bir hükümdar için kendi geçmişi, hem en büyük gücüdür, hem de o gücün dönüşebileceği amansız bir düşmandır...

BEREHUT : Vezir olarak kendi varlığını koruyabilmem, iktidarın yanında olmamla mümkündü... Yoksa bugün ne sizler vardınız, ne de ben!.. Yerimde olmayı isteyen, beni bir kaşık suda acımasızca boğmaya dünden meyilli yüzlerce insan var...

ŞEHRAZAT : Hükümdar Şehriyar'ı hem sorunlara yakın, hem de yönetimin ruhundan uzak tuttun...

BEREHUT : Öyle yapmam gerekiyordu... O babasının kimliğiyle sürüklendiği kuşku denizinde boğulurken, ben de yerimi koruyordum...

ŞEHRAZAT : Neden koruyordum diyorsun? Ya şimdi?

- BEREHUT : Bugün de öyle... Ama...
- ŞEHRAZAT : Aması ne?
- BEREHUT : Köleler çocuklarını öldürüyor!..
- ŞEHRAZAT : Ne?!..
- BEREHUT : Öldürmekle kalmıyorlar... Her öldürülen bakirenin kanlarını sarayın içme sularına karıştırıyorlar...
- ŞEHRAZAT : Şehriyar ne diyor?
- BEREHUT : Ölümün kokusu sinmiş onun üzerine... Canalıcı bir bahçıvan gibi...
- ŞEHRAZAT : Sıra bize gelecek!.. (*Derin sessizlik.*)
- BEREHUT : Şehriyar'ın ölümcül tutkusu, bizim sadakamizi kanıtlamamızı isteyecek çılgınlığa vardı... Önünü almam olanaksız...
- ŞEHRAZAT : Her iktidar varoluşunu seçerken, öte yandan ölümünü de seçmiş olur...
- BEREHUT : Bu benim için çok zor, çok...
- ŞEHRAZAT : Biliyordum... Bir gün kurban verme sırasının bize geleceğini, biliyordum... Her zaman hazır tuttum benliğimi... Ama bu kadar erken olacağını da, doğrusu tahmin etmemiştim...
- BEREHUT : Belki biraz daha oyalayabilirim Şehriyar'ı...
- ŞEHRAZAT : Sonra?!.. Biz olmasak başkası...
- BEREHUT : Ne yapalım hiç değilse...
- ŞEHRAZAT : Oyuna son vermek gerekir...
- BEREHUT : Artık çok geç... Kardeşin Dünyazat'ı al ve ülkenin dışına çık... Uzak ülkelerde dostlarım vardır... Kimse bulamaz sizi...
- ŞEHRAZAT : Kitaplarımı bırakıp gitmem...
- BEREHUT : Kitapların zamanı mı... Orada da anlatırsın hikâyelerini... Hem oralarda daha çok dinlenin bulunur... Değişik insanlar tanırırsın...
- ŞEHRAZAT : Baba böyle bir zamanda nasıl kaçmayı önerirsin bana?!.. Bunca kıyımın, bunca alçaklığın sürüp gitmesine nasıl gönlün elveriyor...
- BEREHUT : Yapacak bir şey yok kızım...
- ŞEHRAZAT : Söylediklerine sen de inanmıyorsun... Bir iktidar hırsıdır bürümüş gözlerini... İkiyüz-

lülük bir ihanet kokusu gibi sinmiş üzerine
senin!..

BEREHUT : Bana kızdığını biliyorum...

ŞEHRAZAT : Sana kızmak mı?.. Bana iyilikte bulunduğunun farkında bile değilsin.

BEREHUT : Şehriyar'a kurban olarak vermekle mi?

ŞEHRAZAT : Sanki ilk kez suç işliyormuşsun gibi konuşuyorsun!.. Bugüne kadar akan kan, seni hiç mi insafa getirmede?!..

BEREHUT : Dünyayı tanımıyorsun kızım... Gece gündüz okumaktan başka ne yaptın? Hayat, kardeşine masal anlatmaya benzemez...

ŞEHRAZAT : Göreceğiz... Aslında... Şehriyar'a sadakatini, kızını ona kurban vererek kanıtlamak biraz da hoşuna gidiyor olmalı...

BEREHUT : Bunu nasıl dilin getiriyor?!.. Eğer Şehriyar'a karşı gelseydin...

ŞEHRAZAT : Gelemezdin baba!..

BEREHUT : Geçmişinde bir cinneti yaşıyor...

ŞEHRAZAT : Öyle olmasını sen istedin... Şehriyar, ne kadar güçsüz kalıp da kendi cinayet oyuncaklarıyla oynarsa, sen de o kadar iktidarı elinde tutuyorsun... Onun böyle kalmasını isteyen sen değil misin? Benden bile gizlemeye çalışıyorsun... Şehriyar'ın babasının kim olduğunu bilmiyor musun?!..

BEREHUT : Bana neyi anlatmaya çalışıyorsun?

ŞEHRAZAT : Şehriyar'ın istediğini yapacağım... Şehriyar gibi tiranlar oldukça, anlatacak şeyler biter mi masalarda?.. Onca bakirenin ırzına geçip sonra da öldürmenin bir bedeli olmalı... Korkuyorsun!..

BEREHUT : Evet korkuyorum!.. Bu korku olmasaydı, hiçbiriniz olmazdı bugün!.. Bu bir iktidar satrancıdır...

ŞEHRAZAT : Doğruyu söylemen gerekiyordu...

BEREHUT : Her doğruyu da söylemek gerekmez...

ŞEHRAZAT : Biz Şehriyar'la kardeş gibi büyüdük... Söylemedin mi ona?!..

- BEREHUT : Annesinin bile kanını içer... Dünyada bütün kadınların ihanetçi olduğuna inanıyor...
- ŞEHRAZAT : Şehriyar'ın her gün kan içip semirmesine göz yummayacağım...
- BEREHUT : Çok geç...
- ŞEHRAZAT : Şehriyar'ın iğrençliğiyle, senin ikiyüzlülüğün, gece karanlığına sığınmış iki sinsi yılan gibi kardeşçe uyudu her zaman... Sen vezirliğini koruyabilmek için her zaman Şehriyar'ı yaşattın... Ama onun eline hiçbir zaman iktidarın gücünü vermedin... Her zaman, çocukluğundan beri onda geçmişle ilgili kuşku- lar yarattın... Ne gerçeği açıkça söyledin Şehriyar'a, ne de tümüyle gizledin... Her ikisi onu bu duruma getirdi... Kendisinin bir hükümdar oğlu olup olmadığını sen biliyordun... Ama ne yaptın yıllardır?.. Muammalı, muğlak laflarla Şehriyar'ı hasta bir insan yaptın... İstedığın de zaten buydu. Ölmesindi, yaşasındı ama kendi derdiyle uğraşındı... Halkın üzerinde tek otorite sen oldun... Şehriyar'ın ağzından konuştun her zaman halka... Oysa o yalnızca bir...
- BEREHUT :Nedir?!.. Nedir ha?!..
- ŞEHRAZAT : Bunu nasılsa öğrenecek... Onu sürüklediğin girdap, seni de içine aldı...Şimdi de senden kan istiyor... Benden sonra sıra Dünyazat'a gelecek...
- BEREHUT : Ne yapmam gerek?!.. Çok çok geç artık!..
- ŞEHRAZAT : Ya vezirliğini sürdürebilmen için çocuklarının başını yiyeceksin; ya da Şehriyar ile kendi batağında boğulup gideceksin... Ama şu bir gerçek ki, her iki tarafta da seni ölümün bekliyor...
(Dışarıdan gelen bir idam çılgılığıyla irkilir- ler...)
- DÜNYAZAT: Abla gene, gene bir kurban!..
- BEREHUT : Benim gitmem gerekiyor!.. Gitmem gerekiyor!..

(BEREHUT, telaşla çıkar...)

ŞEHRAZAT : Gene sabah olmak üzere... Her gün yeni bir kıyım çığılığıyla yıkıyor şafağın hüznü yüzü göğü!.. Her gün yeni bir kıyım sofrası kuruluyor sarayda...

DÜNYAZAT : Şehriyar'ın sonu gelmez kıyımları... Ne olacak abla, sonu nereye varacak bunca cinayet susuzluğunun?.. Baksana sonunda köleler, bakire çocuklarını öldürmeye başlamışlar... Sarayın içme suları yüz yıl geçse temizlenmez kolay kolay... Köle kanıyla mı hayat bulacağız bundan sonra?!..

ŞEHRAZAT : Böyle olacağını kim bilebilirdi ki... Biz de suçluyuz... Köleler tükenince Şehriyar, iğrenç arzularını kendi ümmetinin üzerine salacaktı... Köleler bir başlangıçtı onun için... İşte sıra kendi halkına geldi... Babam Berehut, belki de bunu hesaplayamadı... Şehriyar'ın varlığını bir sembol gibi kullandı, ama onu halkın gözünden de uzak tuttu...

DÜNYAZAT : Ya bir gün halk da ölümcül bir direnişe geçerse?!..

ŞEHRAZAT : Ülkede kimse kalmasa bile o, kendi benliğini bakire bir kurbanı dönüştürüp ırzına geçtikten sonra, gövdesini şafağın kanlı baltasına sunacaktır!..

DÜNYAZAT : Neden Şehriyar'a gideceksin? Korkuyorum abla!.. Onunla nasıl başedeceksin?!..

ŞEHRAZAT : İçimde korkudan öte, dayanılmaz bir öfkenin yüreği büyüyor... Göğüs kafesimden kanatlanacak bir anka kuşu gibi... Koynumuzda taşıdığımız kimlik, Şehriyar gibi bir tiranın ölüm mührüyle damgalanmış olsun istemiyorum... Onca insanın varlığında tecavüze uğrayan, bizim de varlığımızdır... Bir gün, köle labirentlerinden birinde dolaşıyordum... Ölmek üzere olan bir köle gördüm... Elinde bir defter vardı... (Kitaplığın gözden uzak bir yerinden bir defter çıkarır) Şehrin ve

sarayın geçmişini anlatıyor... Hükümdar Şehriyar'ın babasının döneminde bir köle tarafından gizlice yazılmış...

(ŞEHRAZAT'ın, kitaplığından çıkardığı deftere ve kölelerin tarihine ilişkin anlattıkları, köle labirenti içinde sahnenin bir yerinde görselleşir... Ölmek üzere olan bir köle, elinde gizlemeye çalıştığı bir defter vardır... Derinlikte kölelerin dilleri kopartılmaktadır... Toplatılmış defterler... ŞEHRAZAT'ın ölmek üzere olan köleyle karşılaşması figürsel olarak yer alır...)

DÜNYAZAT: Köleler okuma yazma bilir miydiler?

ŞEHRAZAT : Köle olarak doğanlar bilmezdi. Ama köle olmadan önce öğrenenlerin de dilleri alınırdı ağızlarından...

DÜNYAZAT: Bizeban bu yüzden mi dilsiz?..

ŞEHRAZAT : Ama dilleri kopartılan köleler, bu kez de yazmaya başladılar. Sayısız defterler yazdılar... Bu işi de son derece gizlilik içinde yapıyorlardı...

DÜNYAZAT: Yakalananlar?..

ŞEHRAZAT : Elbette oluyordu... Suç işleyen köleler için özel bir labirent yaptırılmıştı. O labirente atılanların bir süre sonra bellekleri siliniyordu... Sonra da onlar ya kendi toplulukları içine geri gönderiliyorlardı, ya da devlet işlerinde görevlendiriliyorlardı tekrar... Böylece köleler, kendi içlerinde gittikçe çözülüyorlardı...

DÜNYAZAT: Bu defterlerde neler yazılıydı?

ŞEHRAZAT : Bilmiyorum... Ama bunların günlük biçiminde yazıldıklarını sanıyorum... Bir de kölelerin kendi aralarında anlattıkları masalları, hikâyeleri anlatmış olacaklar...

DÜNYAZAT: Şimdi nerde o defterler?

ŞEHRAZAT : *(DÜNYAZAT'ı pencereye doğru çeker)* Bak şuradaki mezarlığı görüyor musun?

DÜNYAZAT: Biliyorum orasını... Köle mezarlığı...

ŞEHRAZAT : Herkes öyle biliyor...

DÜNYAZAT: Ne peki?

ŞEHRAZAT : Köleler, yazdıkları defterleri saklayabilmek için işte bu mezarlığı yaptılar... Orada, o mezarlığın içinde ölümler yok Dünyazat... Köle defterleri gizli... Her mezarda bir kölenin ömrü boyunca tutabildiği günlükler gömülü... Yüzlerce, binlerce defter gizli... İşte bu defter de onlardan biri... Ama ancak şehrin tarihine ilişkin bölümleri sağlam kalabilmiş... Günlüğü yazan kölenin, kendisini, çocuklarını anlattığı sayfalar kan lekelerinden okunmuyor...

DÜNYAZAT: Diğer günlükler çoktan yok olmuştur... Çürüyüp gitmişlerdir...

ŞEHRAZAT : Bilmiyorum... Öğrenmeye de zamanımız yok artık... Mezarlığın kapısı özenle kilitli tutuluyor... Babam Berehut'un bile girmesi olanaksız...

DÜNYAZAT: Anahtar nerede?

ŞEHRAZAT : Ölümün dili altında...

DÜNYAZAT: Nasıl alacağız?

ŞEHRAZAT : Bilmiyorum... Belki de...

DÜNYAZAT: Belki de?!..

ŞEHRAZAT : Dili iğdişlenmiş kölelerin bildiği bir anahtardır köle mezarlığının anahtarı... Bir çöl fırtınasında sessizce yol alan...

DÜNYAZAT: Bizeban bilir...

ŞEHRAZAT : Elbette... Zaten ondan başka kimse bilmez...

DÜNYAZAT: Verir mi dersin?

ŞEHRAZAT : Vermez... Lanetlenir...

DÜNYAZAT: Zaten lanetli değil mi?

ŞEHRAZAT : Köle mezarlığındaki defterleri mi merak ediyorsun?

DÜNYAZAT: Evet... Ya sen?!..

ŞEHRAZAT : Ben de... Ama hiçlik denen o anahtarı ölümün dilinin altından almaya ne zamanımız var, ne de kudretimiz...

DÜNYAZAT: Şehriyar duyarsa, babam dahil tümümüzün derisini yüzer...

ŞEHRAZAT : Unut gitsin şimdilik... Sen bana şans dile...
Şehriyar ile yarın akşam ölümün satranç ku-
yusuna ineceğim...

DÜNYAZAT: Abla... Ablacığım... Belki de bir daha... Bir
daha göremeyeceğim seni... Ben kiminle
dertleşeceğim bundan sonra?.. Kim bana
hikâyeler anlatacak?

ŞEHRAZAT : Canım Dünyazat'ım...

DÜNYAZAT: Döneceksin, döneceksin değil mi ablacı-
ğım?!.. Artık Berehut'la yaşayamam...

ŞEHRAZAT : Bilmiyorum Dünyazat!.. Bilmiyorum...
Ölüm bize, biz ölüme alıştık!..

Üçüncü Sahne

*(ŞEHİRİYAR'ın kurban odasını çağrıştıran, gör-
kemli yatak odası... ŞEHİRİYAR ile ŞEHRA-
ZAT'ın yüzleşmesi...)*

ŞEHİRİYAR : Seni bekliyordum...

ŞEHRAZAT : Buradayım işte!..

ŞEHİRİYAR : Neden çağrıldığımı biliyor musun?

ŞEHRAZAT : Elbette!..

ŞEHİRİYAR : Ya olacakları?

ŞEHRAZAT : Evet!..

ŞEHİRİYAR : Korkmuyor musun?

ŞEHRAZAT : Korkuyorum!..

ŞEHİRİYAR : Baban sağlam vezirmiş...

ŞEHRAZAT : Nasıl yaşıyorsun burada? Kan kokusundan
gözlerimi açamıyorum...

ŞEHİRİYAR : Burası benim tapınağımdır...

ŞEHRAZAT : Sen böyle değildin...

ŞEHİRİYAR : Nasıldım peki? Nasıldım ha?!..

ŞEHRAZAT : *(Ürkek)* Anımsıyor musun?

ŞEHİRİYAR : Neyi?

ŞEHRAZAT : Birlikte bahçede oynadığımız günleri...

ŞEHİRİYAR : Evet... Evet...

- ŞEHRAZAT : Aynı sarayda olduğumuz halde, nicedir birbirimizi görmeden yaşıyoruz...
- ŞEHİRİYAR : Böylesi daha iyi...
- ŞEHRAZAT : Buradan dışarı çıkmıyorsun... Burası senin mezarın olmuş... Diri diri gömüldüğün...
- ŞEHİRİYAR : Her yerde bir diri gömülme vardır... Bu odanın dışı da bir mezardır.
- ŞEHRAZAT : Doğru söylüyorsun... Ölümle kuşatılmaktan mutlu musun?
- ŞEHİRİYAR : Hepimiz ölümle kuşatılmışız... Ben biraz daha farkındayım, o kadar.
- ŞEHRAZAT : Bana nefsin uyanacak mı? Biz ikimiz kardeş gibi büyümedik mi?
- ŞEHİRİYAR : Hayat da ölümle kardeş değil mi?
- ŞEHRAZAT : Boşuna konuştuğumu biliyorum... Her şey senin elinde... Ama bilmediğin bir tek şey var... Hiçbir şey kendisi değildir... Her şey bir başkasıdır aynı zamanda... Sen neysen geçmişin de odur... Şimdi bana ne söyleyeceksen söyle...
- ŞEHİRİYAR : Bunu bir tapınma, bir kutsama olarak kabul len... Ölüm de doğum gibi bir haktır.
- ŞEHRAZAT : Kimin verdiği?..
- ŞEHİRİYAR : Her iktidarın bir tutkusu, o tutkunun da bir gücü vardır.
- ŞEHRAZAT : Ama her cinayette de bir tarih yatar... Bu ikisini ayrı yerde tutamazsın...
- ŞEHİRİYAR : Mutluluğumu iyi biliyorsun...
- ŞEHRAZAT : Senden önce de aynı şeyler yaşanmıştı bu ülkede...
- ŞEHİRİYAR : Benden önce mi?!..
- ŞEHRAZAT : Ağacı toprakta tutan kökleridir Şehriyar...
- ŞEHİRİYAR : Ne demek istedin?!..
- ŞEHRAZAT : Bir hükümdar ki, saltanat sürdürdüğü tahtın geçmişini bilmez, elbette kendi ruhundaki çürümeye yenik düşer...
(ŞEHRAZAT, belli belirsiz bir merakla çekmecele re yaklaşır.)
- ŞEHİRİYAR : Uzak dur onlardan!..

- ŞEHRAZAT : Senin geçmişinden uzak durduğun gibi mi?!..
- ŞEHİRİYAR : (*Şiddetle*) Bir daha “geçmiş” sözünü ağzına alırsan, öldürürüm seni!..
- ŞEHRAZAT : Buraya da bunun için getirtmedin mi beni?!..
- ŞEHİRİYAR : (*Sakin*) Benden önce... Neler biliyorsun?.. Yaşanmış olan neydi?..
- ŞEHRAZAT : Senin daha iyi bilmen gerekir. Beni nasılsa öldüreceksin! Anlatmamın ne yararı olacak ki?.. Öyle zaman olur ki, bir hükümdar için tarih, atının nalından bile değerli olamaz. Ötesi yalnızca bir meraktır, ya da üç beş dalkavuğa eğlence çadırı...
- ŞEHİRİYAR : Bugüne kadar aynı bahçede büyüdüğümüz iki kardeş gibi... Yoksa bu sözlerin, ölümün olurdu senin, sabahı bile beklemeden!..
- ŞEHRAZAT : Kardeş gibi büyüdüğümüz de ne oldu?!.. Burada, tecavüz edilip öldürülecek bir kurban değil miyim?!.. (*Sessizlik*) Peki, anlatacağım, ama benim de senden bir isteğim var...
- ŞEHİRİYAR : Bu durumda ne isteğin olabilir ki benden?!.. İste bakalım...
- ŞEHRAZAT : Sen de bana çekmecelerin sırrını söyleyeceksin...
- ŞEHİRİYAR : (*Sabuklamayla*) Çekmeceler!.. Çekmeceler benim gövdemdir!..
- ŞEHRAZAT : Her gün biraz daha çürüyen...
- ŞEHİRİYAR : Soyun!..
- ŞEHRAZAT : Ne zaman istersen hazırım Şahım... Ama dilersen önce bir hikâyeye anlatayım sana...
- ŞEHİRİYAR : Ne hikâyesi?
- ŞEHRAZAT : Bir hükümdarın hikâyesi...
- ŞEHİRİYAR : Neden anlatmak istiyorsun bir hükümdarın hikâyesini?
- ŞEHRAZAT : Madem bu gece benim bedenim sana hazlar yaşatıp, mutluluk verecek, sözlerim de ruhunu güzelliğin has bahçesinde gezdireceğim önce...

- ŞEHİRİYAR : Az sonra öleceğini bildiğin halde nasıl bir hikâye anlatmanın rahatlığını taşıyorsun?
- ŞEHRAZAT : Ölümden öte yol yok... Ama madem ki az sonra öleceğim sen de benim hayatımda son defa anlatacağım bu hikâyeyi dinle...
- ŞEHİRİYAR : Ölümünü bilerek koynuma girecek ilk bakire sensin... Anlat, ama sabah olmadan da bitir!.. Hangi hükümdarın hikâyesi bu?
- ŞEHRAZAT : Zamanın birinde yaşamış, adı sanı toprak olmuş bir hükümdarın hikâyesi...
Güzeller güzeli Şahım Şehiriyar... Allah'ın selameti üzerine olsun... Ben de elimden geldiğince en güzel sözcükleri senin ruhunda bir elmas taşı gibi işleyeceğim...
(*Dilin labirenti başlar ve söz, yığılıkların bedeninde bir süriyen olur...*)
Zaman içinde bir hükümdar varmış... Adını ne sen sor, ne de ben söyleyeyim... Hem adının ne önemi var? Biz hikâyemizden alacağımız derse bakalım... Ey Şahım... ey şahlar güzeli Şahım... Allah seni de o hükümdar gibi devletli kılsın... Neden dersin, bak anlatacım sözü uzun etmeden... Çünkü o hükümdarın ülkesinde, ölümü düşünmekten başka her şey varmış...
- ŞEHİRİYAR : Ölümü düşünmekten başka her şey... Sonra?
- ŞEHRAZAT : Hükümdar deyip geçme... Ne fillerinin, ne atlarının, ne de askerlerinin sayısını kendisi bile bilmezmiş...
- ŞEHİRİYAR : Babam gibi...
- ŞEHRAZAT : Efendim?
- ŞEHİRİYAR : Yok... Yok bir şey... Anlat...
- ŞEHRAZAT : Bunca variyeti varmış dedim de aklıma ne geldi? Bir gün bir yaşlı dervişle karşılaşmıştım... Demişti ki bana: "Günlerce aç kaldığını düşün. Ama azık torbanda da bir avuç elmas olsun. O taşlara baktığında kendi kendine, Allahım bu taşları bir parça ekmeğe dö-

nüştür. Yeter ki insan içine karışana kadar yaşayayım, diye hayal edersin öyle değil mi?" (ŞEHİRİYAR'a) Neden titriyorsun?.. İstersen başını dizime koy...

ŞEHİRİYAR : Kilitli... Her şey kilitli... Ruhumda bir yıldızcukuru git gide büyüyor!..

ŞEHRAZAT : Dervişin bu sözlerini sen üzerine almayasın sakın!.. Bir hikâyedir anlatıyorum... Neyse biz dönelim hükümdarımıza... O, bunca varyetin içinde son derece mütevazî yaşarmış ama ülkesini de her geçen gün daha da varyetli kılmış... Bunu da iyi yürekli olduğundan mı yapar? Sakın ha, böyle olduğunu düşünmeyesin Şahım Şehiriyar!.. Eğer bir hükümdar halkının karnını tok, sırtını pek tutarsa kimse onun elindeki kına mı yoksa kan mı olduğunu ne sorar, ne de görür...

ŞEHİRİYAR : Sözü bana mı vuruyorsun?!..

ŞEHRAZAT : Ne haddime güzel Şahım...

ŞEHİRİYAR : Neden öyleyse bir hükümdara, bir başka hükümdarın öyküsünü anlatıyorsun?!..

ŞEHRAZAT : İzin verin anlatayım... Yüzünüz solgun bir gül çeşmesi gibi... Sanki doğmadan batan bir ayın yalnız kumaşı...

ŞEHİRİYAR : Su... Su içmek istiyorum... Bizebaan!..

ŞEHRAZAT : Her insan gibi o hükümdarın da bir hayali varmış elbette.

ŞEHİRİYAR : Ölümsüzlük düşü...

ŞEHRAZAT : Nicedir gözünün gittiği bir şehir varmış ki, ne sen sor güzelliğini, ne de ben anlatabilirim...

ŞEHİRİYAR : Bu saraydan daha mı güzel?..

ŞEHRAZAT : Desem yalan olmaz... Masal bu ya... Her köşesinde bir matematik, her güzelliğinde gizli bir simya vücut bulurmuş. Binalarında ne bir taş fazlamış, ne de denizlerinde bir kum tanesi eksik...

ŞEHİRİYAR : O güzelliğe ulaşacak gücü yok muydu? Ne diye dururmuş?..

- ŞEHRAZAT : Sabırla beklemiş Hükümdar... Ve bir gün artık zamanıdır diyerek toplayıp uçsuz bucaksız ordusunu, yürümüş şehrin derin sessizliği üzerine... Varıp şehrin kapısına dayandığında, o güzellik karşısında büyülenmiş...
- ŞEHİRİYAR : Ölümün soyunduğu bir akarsu gibi...
- ŞEHRAZAT : Bu güzellikten başını çevirip de ardındaki ordusuna baktığında, gücünün ölümcüllüğü karşısında bir an irkilmiş ve kendinden ürkmüş...
- ŞEHİRİYAR : Tanrım, nasıl bir güzellikmiş ki bir hükümdara ölümü hatırlatmış...
- ŞEHRAZAT : Sonra adımlarını sürmüş şehrin yüreğine...
- ŞEHİRİYAR : Ya halkın direnişi?
- ŞEHRAZAT : Elbette... Hiç beklemediği bir direnişle karşılaşmış... Bu öyle bir direnişmiş ki, Allah seni inandırсын Şahım, günlerce filler kendi ölümlerini taşımış atların köpüren gözlerinde... O güzel atlar ki hayat çeşmesinin suyundan ölümün simyasıyla doğmuşlar... O güzel atlar ki, artık ne diyeyim, her birinin ölümü bir evlat acısı... Allah düşmanımın başına vermesin. Akan kanın önünde dağ dayanmaz. Şehrin gövdesi dokuz göze açılmış, her bir gözden yaprak gibi, kelle dökülmüş... (*Köle BİZEBAN, göğüil katta acı çeker... Gövdesini aynalarda kanatır...*) Ah, o şehrin can verişini bir görsen...
- ŞEHİRİYAR : Bizebaan!.. Bizeban!..
- ŞEHRAZAT : O can verışı bir görsen, tövbeni unutturdun...
- ŞEHİRİYAR : Su!.. Su!.. Bizebaaan!.. Babamı getirin!.. Bizeban!..
- ŞEHRAZAT : Hükümdar sonunda çökmüş şehrin iman tahtasına, almış onca variyeti altına... Ama neye yarar? Taş üstünde taş, gövde üstünde baş kalmamış... Şehir büyük bir yıkıntıya dönüşmüş.

ŞEHİRİYAR : Ya ölüler?..

ŞEHRAZAT : Ölüler, gövdelerindeki sessizliğin gömüleceği bir bahçenin hayaliyle külden bir bekleyişe dönüşürler... Onca ölüyü gömmek elbette kolay değildi... Dev bir çukur açtırılır. Öyle bir çukur ki şehrin sınırlarından daha büyük, bin yıllık çınarların köklerinden daha derin...

ŞEHİRİYAR : (*Mırıldanarak*) Benim köklerim gibi...

ŞEHRAZAT : Şahım?

ŞEHİRİYAR : Hı? Yok, yok bir şey!.. Sonra, sonra ne olmuş?...

ŞEHRAZAT : Günlerce, aylarca uğraştıktan sonra cesetler gömülmüş... Sonra da o dev mezarın üstüne kentin yapımı başlamış...

ŞEHİRİYAR : Kentin yapımı...

ŞEHRAZAT : Herkes gönül rahatlığıyla hükümdarın hayalindeki şehri yeniden yapmak için çalışmaya başlarlar... Bu kez yapılan, önceki şehirden daha güzel, daha görkemli olmuş...

ŞEHİRİYAR : Hikâye bitti mi?

ŞEHRAZAT : Nerdee... Asıl hikâye bundan sonra başlıyor... Hükümdar da mutlu günlerini sürmeye başlamış bu kuştüyü güzelliğin sessizliği içinde...

ŞEHİRİYAR : Sabah olmak üzere...

ŞEHRAZAT : Derken bir gün amansız bir salgın çıkmış ortaya...

(*Salgın içindeki şehir... Vebalılar, cüzamlılar, kolera yakılan cesetler sahnenin bir yerinde görselleşir...*)

ŞEHİRİYAR : Ölümçül mü?!..

ŞEHRAZAT : Ölümçül ki, anlatsam günler sürer; (*ŞEHRAZAT ile ŞEHİRİYAR, anlatımın görselliğinde yürümeye, dolaşmaya başlarlar... Ölüm ayaklarının altındadır her zaman...*) Bu salgının yüzü cüzzam, vücudu veba, el ve ayaklarıysa kole-raymış... Dolaştıkça halkın soluğunu almış elinden... Çok canlar telef olmuş. Hüküm-

dar, biliciler getirtmiş, onlara danışmış...

ŞEHİRİYAR : Çıkar yol bulmuşlar mı?...

ŞEHRAZAT : Bulmuşlar bulmasına ama...

ŞEHİRİYAR : Aması ne?

ŞEHRAZAT : Ha deyince olacak kadar kolay değilmiş... Şehrin altındaki o toplu mezardaki cesetler zamanla çürüyüp de yeraltı sularına karıştı-
ğından garip bir yaratığa benzeyen salgın da ortaya çıkmış... Onu ölümün hayvanına ben-
zetener de olmuş... Ama hiç kimse gerçek varlığını çözememiş...

ŞEHİRİYAR : Ölümün hayvanı!..

ŞEHRAZAT : Hükümdar bilicileri toplamış... Akıl sor-
muş... Biliciler de hükümdara "Şehri yeniden yıktırıp, mezarı açtıracaksın. Sonra da kireçle-
tip şehri yeniden yaptıracaksın. Başka çaresi yok... Eğer bunu yapmazsan, salgının da önünü alamazsın." Hükümdar, bilicilerin de-
diğini yapmış. Yıllarca uğraşmışlar... Şehir yıktırılıp mezar açılmış ve kireçlenmiş.

ŞEHİRİYAR : Yeraltı!.. Yeraltı suları!.. Canlı... Canlı gitmiş mi sonra?!..

ŞEHRAZAT : Hangi canlı?!..

ŞEHİRİYAR : Salgın!..

ŞEHRAZAT : Yeniden döner mi, bilinmez...

ŞEHİRİYAR : Ya sonrası?!..

ŞEHRAZAT : Sonrası... Her gün başka bir ilenç, her gün yeni bir kargışlanış... Bugüne kadar!.. (*İkisinde de de birden derin bir sessizlik...*)

ŞEHİRİYAR : (*Ölümcül bir sesle*) Bugüne kadar mı?!..

ŞEHRAZAT : Belki de sonsuza kadar...

ŞEHİRİYAR : Ruhumda zamanın soğuk yılanı!.. Pullarını döküyor!.. Deri değiştirmenin sancısını yaşı-
yor!.. Kurtar beni!.. Yüzün git gide anneme benziyor!.. Öldürmek!.. Öldürmek... Öldür-
mek istiyorum!.. Annemin yüzü benim yılan-
cıl derimdir!..

ŞEHRAZAT : Bu kentin geçmişi gibi...

ŞEHİRİYAR : Sabah olmak üzere!..

ŞEHRAZAT : Neden böylesine tedirginsin?!..

ŞEHİRİYAR : Hükümdar'ı anlat... Nasıl silkelemiş şehrin lanetini üzerinden?..

ŞEHRAZAT : Tüm bunlarla uğraşırken, yaşı da ilerliyor-muş hükümdarın... Bir gün hayatının en önemli eksikliğini hissetmiş. Yüreğini bir korku çemberi kuşatmış. Ey şahım Şehriyar!.. Bu öyle bir eksiklik ki, Allah senden uzak tutsun. Benim senin için dileğim bu... Onun bir insanın hayatında olmayışı, hele de bir hükümdar olursa, dayanılmaz ıstıraplar yaratır. Allah kimine o devleti nasip eder, kimine ise başka zenginliklerle avuntu verir. (*Sessizlik*) Benimle yatmayacak mısın?.. Sabah oldu olacak... Daha hazırlanmam gerek ölme...

(BİZEBAN, gövdesini taşıyan bir gölge gibi, ZAMAN katından inmeye başlar ve ŞEHRAZAT'ı kurban kancalarından birine takar, ŞEHİRİYAR'ın tecavüzüne hazırlar. Ama bunu yaparken hem tedirgin, hem de acı çekmektedir ŞEHİRİYAR'a belli etmemeye çalıştığı halde... ŞEHİRİYAR, uysal bir dalgınlık içindedir.)

ŞEHİRİYAR : Hükümdar... Eksik olan neydi iktidarda? Bir hükümdarı bunca ızdıraba sürükleyen o l m a y ı ş neydi? Anlat bana Şehrazat!.. (*Birden olanca şiddetiyle bağırır*) Anlat diyorum!.. (*ŞEHRAZAT, hiç beklemediği bu tepkiyle önce irkilir, sonra serinkanlılığını korur. Kurban kancasından kurtarmasını bekler.*)

ŞEHRAZAT : Bir oğul... Tahtı ve hükümlanlığı kendinden sonra koruyacak bir oğul, bir veliaht...

ŞEHİRİYAR : Neden yokmuş oğlu? Elbette bir hükümdar için bir oğulun varlığı en büyük devlettir. Ama, ama neden yok?!.. Bu da bir lanetleniş mi yoksa?!..

ŞEHRAZAT : Her hükümdar kendi içinde lanetini de taşır...

ŞEHİRİYAR : Benim gibi... Benim gibi... Bundan kurtula-

mayacak mıyız? Anlat bana!.. Ne yapmış, hükümdar ne yapmış sonunda?!..

ŞEHRAZAT : Çok yoruldu Şahım Şehriyar... Çok yoruldu... Hem sabah oldu, bak tan yeri ağardı... Gün ışığında beni öldürmenin günahını yüklenme...

ŞEHİRİYAR : Hikâyenin sonunu getir!..

ŞEHRAZAT : Gündüz hikâye anlatmak mekrûhtur. Her SÖZ'ün büyüğü gecenin koynunda yatar. Yarın geceyi bekle... Bekle ki yarın gece sana, bir hükümdarın oğul sahibi olmak için düştüğü mutsuzluğu anlatayım. Ey Şahım, ey Şahlar Şahım Şehriyar!.. Bil ki, geçmiş zamanların hayalidir, eğilip kendi yüzümüzü gördüğümüz... Bir akarsu, ya da ölümcül bir çeşmi zaman... Artık uyu ve gecenin karanlık şafağında yeniden uyan... Hayat aradığımız yerde, ölümse unuttuğumuz yerde bekler bizi. Bir geceyi diğer geceye sürükler gibi...

ŞEHİRİYAR : (*Büyülenmişcesine mırıldanır*) Bir geceyi diğerine sürükler gibi...

İKİNCİ BÖLÜM

Birinci Sahne

(Ertesi gece... Dil'in kaosunda yürürken... Bir gün daha savuşturmak ölümü... Gene o didişme odası...)

ŞEHRAZAT : Her hikâyeme karşılık sen de bana bir çekmecenin sırrını söyleyecektin. Nedir bu çekmecelerin dilinin altında saklanan? *(Anahtar destesine, sonra da çekmecelere bakarak)* Hangi anahtar, hangi çekmecenin suskunluğudur? Neden körlüğün labirentinde dolaşiyor bu çekmeceler?..

ŞEHRİYAR : Tükeniş... Hep tükeniş... *(ŞEHRİYAR, anahtar destesini aşağıya sarkıtması için BIZEBAN'a işaret eder. Anahtar destesi ölümcül bir titremeye aşağıya iner... ŞEHRİYAR, bir anahtar kopartıp ŞEHRAZAT'a verir. ŞEHRAZAT, anahtarı alır ve birinci çekmeceyi merakla açar. BIZEBAN, her zaman olduğu gibi gene yukarıda acı çeker, gövdesini parçalanmış aynalarda kanatır.)*

ŞEHRAZAT : Ama, ama bu çekmece boş!.. *(ŞEHRİYAR, ağzı kan köpüklü bir köpek gibi güler.)*

ŞEHRİYAR : Ölüm gibi!.. Ölüm gibi!.. Zaman'ın eli ayağı çekildi, gittikçe soğuyor bir ceset gibi çekmecelerin boşluğunda!.. *(Birden sakinleşir...)* Onlarda... Onlarda benim iktidarım saklı!.. Çürüyen bir döl kokusu!.. İhanetin rahminde kendini yeşerten!.. *(Gene delirir!.. Bağırarak)* İhanetin rahminde!.. Bizebaaaan!.. bizeban!.. Kurbanlarımla konuşur!.. Kurbanlarımla konuşur beni!.. Çıkar onları, çıkar günışığına yeniden... Yeni bir sarayın duvar harcında çürümeden... *(Ağlamaklı)* Bizebaan!.. Bizebaan!.. *(Câm içindeki bulanık suyu içer.)*

- ŞEHRAZAT : Ah o çirpiniş ki, umarsızlığın kalbine kazı-
dıkça hükümdarın soğuk bir mühür gibi adı-
nı, taş olsan erirsin... Derken çok sevdiği ve-
ziri gelmiş demiş ki:
(Konuşma görselleşir... ŞEHİRİYAR ile ŞEHRA-
ZAT oyunun içindedirler...)
- VEZİR : Ey Şahım, ey şahlar şahım!.. Halk umutsuz
yaşayamaz... Senin için, seni sevdikleri için
bunca ezaya katlanan halkının, bir dileği
var...
- ŞEHRAZAT : Hükümdar anlamış tabii... Ama dinlemiş
sonuna kadar...
- VEZİR : Eğer hükümdarın soyu sürmezse, ondan
sonra bir bilinmezlik başlar ülkede, bunun
günahı hükümdarımızın olur...
- ŞEHRAZAT : Ey Şehriyar!.. İnsanoğlu nedir ki?. Bir var,
bir yok... Canlıların içinde en zavallısı... Eli-
mize bir diken batıyor da, nasıl gözyaşları-
mız bir yağmur salıncağına dönüyor. İnsanı
insan yapan kalbindeki merhamettir... Allah
ne seni, ne de soyunu merhametsiz bırakma-
sın. Neyse, hikâyeyi murdar etmeyelim...
- ŞEHİRİYAR : Hükümdar ne yapmış?!..
- ŞEHRAZAT : Meğerse hükümdar da nice zamandır vezi-
rine açılmak istermiş de dile getiremezmiş
bir türlü... Hükümdar vezirinin beyanlarını
can kulağıyla dinlemiş... Öyle bir suskunlu-
ğa girmiş ki, kırk gün kırk gece yüzünü ses-
sizliğin hüznüyle yıkamış...
- ŞEHİRİYAR : Sessizliğin hüznü... Benim yüzüm gibi...
- ŞEHRAZAT : Allah seni inandırсын, hükümdarı görsen
dersin ki, yeraltında taşlaşmış bir mezar... Ya
da bir su sürüngenini...
- ŞEHİRİYAR : Kırkinci gün ne olmuş?
- ŞEHRAZAT : Kırkinci günün sonunda içindeki zehrin ma-
yası kurumuş, elini yüzünü yıkamış gelip
oturmuş sağ salım. Sormuş vezirine:
- HÜKÜMDAR: Çaresizliğimi kimsenin bilmesini istemiyo-
rum... Elim kolum bağlı durmak da istemi-

yorum... Düşündükçe bir çöl kuyusu yutuyor benliğimi... Zürriyetsiz ölüp gitmek istemiyorum bu dünyadan...

VEZİR : Ey güzel hükümdarım!.. Bir tek ölümün yoktur çaresi... Elbet bir yolunu buluruz... Sen dert etme bu kadar... Eğer zamanında bilseydim, ne yapar eder bulurduk bir çaresini...

HÜKÜMDAR: Ölüm hepimiz içindir... Yarın öleceğimi bilsem zor gelmez... Peygambere kalmayan dünya bana mı kalacak?... Ama bu saltanata bir ömür verdim... Ben de isterim ki benden sonra halkım onun bunun boyunduruğunda yaşamasın... Bunu da benim soyum diyebileceğim bir oğul sürdürsün... Ötesi yalan dünya...

ŞEHİRİYAR : Kendi soyu diyebileceği bir oğul mu?!.. (*Bİ-ZEBAN, aynalar katında höykürür*) Ne demek istemiş bunu söylerken hükümdar?!..

ŞEHRAZAT : Acele etme Şahım Şehriyar... Bırak da hikâyenin sonunu getireyim... Ama şunu derim ki, halk hükümdar soyundan gelen bir hükümdarı daha çok benimser... O hükümdar da daha güçlü olur...

ŞEHİRİYAR : Ya dölü bir çölün kursağında kurumuşsa... Ya öyle bir şansı yoksa?.. Nerden biliyordu kusurun kendinde olduğunu... Belki de tarlanın damarı kurumuştur...

ŞEHRAZAT : İnsan kendini bilmez mi?...

ŞEHİRİYAR : Çare bulunmuş mu?

ŞEHRAZAT : Gizlice biliciler, hekimler getirtmişler dünyanın dört bir yanından... Herkes bir çare düşünmüş... Ama hiçbiri hükümdarın dölüne hayat verdirememiş... Hükümdar can derdiyle öfkelenmiş tüm hekimleri öldürtmeye başlamış!.. Derken sıra son hekime geldiğinde, görelim bakalım hekim hükümdara ne demiş:

HEKİM : Ey kudretli hükümdarım!.. Eğer bir yararı

olacaksa buyurun vurdurun boynumu...

Ama bana bir fırsat daha verirseniz, belki yeni çareler düşünebilirim... Ama bunlardan biri var ki Allah seni inandırsın, cesaret edemediğimden söyleyemedim...

ŞEHRAZAT : Hekim sözleriyle Hükümdarı daha da meraklandırmış... Çaresiz hükümdarın kalbine bir umut doğmuş...

HÜKÜMDAR: Nedir?... Nedir dilini kilitleyen korku?!..

HEKİM : Ama... Eğer eziyete dayanabilirsen bunu yapabiliriz... Yoksa hiç başlamayalım... Yalnız sizden bir dileğim var... Bana yardım edecek bir köle verin... Ama bu kölenin sadakatinden kuşkunuz olmamalı... (*BİZEBAN, dilsiz bir konuşmadan geçer.*)

ŞEHİRİYAR : Bizeban... Bizeban gibi... (*BİZEBAN, sarstılır... ŞEHRAZAT fark eder*) O da benim sırlarımı biliyor, ona güvendiğimi hiç kimseye güvenmem. Bir baba, nasıl bilirse oğlunun sırrını, öyle... (*BİZEBAN, ŞEHİRİYAR'ın bu son tümcesiyle acı çeker, kendini aynaların derinliğinde kanatır.*)

ŞEHRAZAT : Bizeban korkutmuyor mu seni?... Bunca acı çekmesinin nedenini biliyor musun?..

ŞEHİRİYAR : Bizeban benim soluğumdur... Bir canlı... Nasıl olursa olsun bir canlının varlığı... Başucumda... Hem... Hem o, babamın da kölesiydi... Ona güvenci vardı...

ŞEHRAZAT : Nerden biliyorsun? Dili neden kopartıldı? Ya parmakları?

ŞEHİRİYAR : Bilmiyorum... Bilmiyorum... Hem ne fark eder?... Sen hikâyene devam et... Sabahın iniltileri başladı...

ŞEHRAZAT : Hükümdar güvendiği en iyi kölesini vermiş hekime... Ama hekim, aynı zamanda iyi bir simyacıymış da... (*Sessizlik*) Ey şahım!.. Ne yazık ki hikâyeyi tamamlayamadan ölüp gideceğim... Gidip yıkanayım, sen de ne yaparsan yap... Sonra da teslim et Bizeban'ın

ölümcül kancasına beni... Bu hikâyenin sonu kolay kolay gelmez... Hem benim diğer kurbanlardan ne farkım var?

ŞEHİRİYAR : Bu hikâyeleri bilerek geldin!..

ŞEHRAZAT : Ne fark eder ki?

ŞEHİRİYAR : Bu ikinci gece...

ŞEHRAZAT : Eğer bundan sonrasını merak ediyorsan hikâyenin...

ŞEHİRİYAR : Ne zaman bitecek?

ŞEHRAZAT : Belki de... Hiçbir zaman... Emir buyurursanız anlatayım gene de... Ama insanoğlu çiğ süt emmiştir... Başu da bir hayatın, sonu da... Yoktan varlığa, varlıktan yokluğa bir yolculuk değil mi üç günlük hayat?...

ŞEHİRİYAR : Neden hikâyenin ötesini anlatmak istemiyorsun şimdi? Gizlemek istediğın nedir?!..

ŞEHRAZAT : Gizlemek mi? Bir uydurma hikâyenin nesini gizleyeyim sizden ey Şahım?..

ŞEHİRİYAR : Öyleyse anlat!.. Hekimin bulduğu son çare neydi?

ŞEHRAZAT : Sabah olmak üzere Şahım Şehriyar... Sabah olmak üzere...

ŞEHİRİYAR : Hayır, hayır daha çok var!.. Anlat!.. Anlat!..

ŞEHRAZAT : Pekâlâ Şahım... Madem bu kadar hoşuna gitti bu hikâye... Sürdürelim öyleyse... Ama istersen anlatacaklarımı görmek için (ŞEHİRİYAR'ı saçlarından kavrayarak kuyunun başına çeker ve başını kuyunun içine doğru iter) buraya bak!.. Bak, bak korkma!.. Bu kuyuyu babam Berehut, senin baban için yaptırmış, biliyor muydun?!.. Bellek kuyusu...

ŞEHİRİYAR : Kimin belleğı?!.. Kimin belleğı?!..

ŞEHRAZAT : Yeraltının... Yeraltının... Neler görüyorsunuz?!..

ŞEHİRİYAR : Karanlık!.. Seçilmiyor!..

ŞEHRAZAT : Gözlerin karanlığa alışana kadar bekle!.. (ŞEHİRİYAR'ın gördükleri ŞEHRAZAT'ın anlatımı boyunca kuyunun dibi olarak görselleşir...)

ŞEHİRİYAR : Bir hekim, bir köle ve bir de...

- ŞEHRAZAT : O da hükümdarın açılan beyni...
(HEKİM, HÜKÜMDAR'ın beynini açmıştır...
HÜKÜMDAR'ın açılan beyni, bir şehir görünümündedir... Bu şehir de ŞEHİRİYAR'ın şehridir, babasının işgal ettiği şehir...)
- ŞEHİRİYAR : (Korkuyla) Hekim!.. Hekim ne yaptı ona?!.. Neden açtılar beynini?!.. Bunların hiçbiri gerçek değil!.. Neden anlatıyorsun tüm bunları?!.. Bu kuyunun dibi... Geçmiş zamanların hayali!..
- ŞEHRAZAT : Anlat dedin, anlatıyorum... Hikâyenin devamını dinlemeden...
- ŞEHİRİYAR : Bizebaaan!.. Bizebaaan!.. Hazırla!.. Ölüme hazırla kurbanı!.. Bu bir cinnet kuyusu!.. Kuyuyu çekiyor kursağına beni!.. Kuyunun soluğu cehennem buğusu gibi Bizeban... Korkuyorum...
(ŞEHRAZAT, ŞEHİRİYAR'ı kuyunun ağzından alır, sakinleştirir.)
- ŞEHRAZAT : Şahım!.. Şahım!.. Güzeller güzeli, şahlar güzeli Şahım!.. Bak!.. Bak şuraya!.. Sabah oldu... Karanlık sürünge bir hayvan gibi aktı gitti yeraltındaki yuvasına... Şimdi bekle artık, bekle bir sonraki geceyi... Kendini yiyen bir canlı gördün mü hiç?!.. Yarın gece onu anlatacağım sana...
- ŞEHİRİYAR : (Usanç ve yılgıyla) Şim... Şimdi... Şimdi...
(Işık, yorganını toplar onların üzerinden... Oysa yine sabah olmuştur...)

İkinci Sahne

(ŞEHRAZAT ile ŞEHİRİYAR, önceki sahnede hikâyeyi bıraktıkları yerdedirler... VEZİR BEREHUT ile DÜNYAZAT, sahnenin bir başka yerindedir... Her iki taraf da birbirine paralel konuşur.)

DÜNYAZAT: Bugün ablamdan haber aldım...

BEREHUT : Şehriyar'ın odasına istediğimde girerdim. Ama bu kez kapısına bile yaklaştırmıyor beni...

DÜNYAZAT: Bir şeyler yapmamız gerek... Şehriyar, ablamı öldürdü öldürecek!..

BEREHUT : Ne haber aldın Şehrazat'dan?...

DÜNYAZAT: Hükümdara her gece anlattığı hikâyeyle onu bir geceden diğerine sürüklüyormuş...

BEREHUT : Onunla başa çıkmak benim gücümü aşıyor... Allahım, hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım!..

DÜNYAZAT: Şehrazat şimdiye kadar yaşamayı becerebilseyse, Şehriyar'ı hiç etti demektir... Senden korkuyorum baba!.. Bunların sorumlusu sensin!..

BEREHUT : İşin buraya varabileceğini nereden bilebilirdim?!..

DÜNYAZAT: Ama bak işte, bir cehennem cenderesi nasıl da geçti boynumuza...

BEREHUT : Benimle böyle konuşma!.. Kendi istedi!..

DÜNYAZAT: Kendi mi istedi? Başka seçeneği var mıydı?

BEREHUT : Haklısın... Çok haklısın Dünyazat...

DÜNYAZAT: Ablam hikâyeye anlatmayı bilmeseydi çoktan yenilirdi ölüme. Ablacığım... Abla!.. (BEREHUT'a) Belki de istemiyorsun ablamın kurtulmasını!..

BEREHUT : Nasıl bu sözleri dilin varıp da söylüyorsun? Şehrazat'dan sonra...

DÜNYAZAT: Sıra bana gelecek değil mi?

BEREHUT : Kendi kanımızın serinliğiyle yıkanmadıkça yüzümüz, uykumuz açılmıyor... Nasıl ki eski hükümdarı kendi etiyle doyurduk... Bugün de yüreğimiz bize yediriliyor...

DÜNYAZAT: Vezir kızları olmamız hiçbir şeyi değiştirmede...

BEREHUT : Ölüm bir kez çıkmaya görsün kuyusundan...

ŞEHRAZAT : (Ses...) "Ya vezirliğini sürdürebilmen için evlatlarının başını yiyeceksin; ya da Şehriyar ile kendi bataklığında çürüyeceksin... Her iki tarafta da seni ölümünü bekliyor..."

DÜNYAZAT : Neden sustun baba?

BEREHUT : Her iki tarafta da beni ölümüm bekliyor...

DÜNYAZAT : Anlamadım...

BEREHUT : Yok... yok bir şey kızım... Bir an annenin hayali geldi gözümün önüne... (DÜNYAZAT'ın ellerini tutar. Otururlar... BEREHUT, başını uyumak istercesine DÜNYAZAT'ın ergensini kucağına gömer... DÜNYAZAT, babasının saçlarına dokunmak ister, ama çocuksu bir tepkiyle ellerini arkasına saklar...)

2

(Çekmeceler Katı'nda ŞEHRAZAT ile ŞEHİRİYAR, yeni bir gecenin bulanık ırmağında dururlar...)

ŞEHİRİYAR : O şehri görmek istiyorum, yeniden... Hükümdarın neşterlenen umudunu, hükümdarın ihanet kuyusuna indirilen beynini...

ŞEHRAZAT : Neden ihanet kuyusu?

ŞEHİRİYAR : Bilmem!.. Değilse ne, değilse ne peki?!.. Anlat!.. Hikâyenin devamını!.. Devamını!.. Anlat!..

ŞEHRAZAT : Verdiğin sözü tut!..

ŞEHİRİYAR : Peki... Tamam... Tamam... (ŞEHİRİYAR, anahtar destesinden yeni bir anahtar çıkarır ve ŞEHRAZAT'a isteksizce verir... BİZEBAN, tepkisini gösterir... BİZEBAN'ın tepkisinden ikisi de ikirciklenir... ŞEHRAZAT, ikinci çekmeceyi

açar...)

ŞEHRAZAT : Boş!.. Bu da boş!.. Neden kilitli tutuyorsun bunları?!..

(ŞEHİRİYAR, kemiksi bir kahkaha ile güler...)

ŞEHİRİYAR : İçimizde onca boş ve kilitli odalar, çekmece-ler ve sandıklar var ki... Üstelik sana bir şey söylemedim, kendin merak ettin...

ŞEHRAZAT : Boş!.. Boş işte!..

ŞEHİRİYAR : Boşluğu görmek güzeldir... Bir gün o boşlukta görmek istediğin şeyi bulacaksın... Anlattığın hikâyeler gibi...

ŞEHRAZAT : Hekim ve köle hükümdarın beynini açmışlar...

ŞEHİRİYAR : Ölüm hikâye anlatmak kadar kolay mı?

ŞEHRAZAT : Ölüm hem önümüzdedir, hem arkamızda...

ŞEHİRİYAR : Ya şimdi?

ŞEHRAZAT : Hekim ve köle hükümdarın...

ŞEHİRİYAR : Ya şimdi dedim!..

ŞEHRAZAT : Şimdi... Şimdi yalnızca... Yalnızca yanımda...

ŞEHİRİYAR : Görmek istiyorum!..

ŞEHRAZAT : Neyi?!..

ŞEHİRİYAR : Hükümdarı!..

ŞEHRAZAT : Önce ölümü görmen gerek...

ŞEHİRİYAR : O geçmişin içindedir... Bana hükümdarın yüzü gerek...

ŞEHRAZAT : Kuyuya bak!.. Hikâyenin gözleri orada gizli...

(ŞEHRAZAT'ın anlatımı kuyuda görselleşir...)

ŞEHİRİYAR'ın babası olan eski HÜKÜMDAR

'ın kafatası açılmış ve geçmişte işgal ettiği

şimdiki kentin görüntüsünü çağrıştıran beyni

ortaya çıkmıştır... HEKİM, HÜKÜMDAR'ın

beyninden bir parça koparır ve onun döl haznesi-

ne yerleştirir...)

HEKİM

: Ey Şahım!.. Bu sana elbette büyük ıstırap veriyor... Beyninden bir parça alıp döl hazneme yerleştirdik... Şimdi sen binbir gece, binbir cariyeye birlikte olacaksın... Allahtan

umut kesilmez... Bir bakalım ne olacak? Eğer cariyelerden döl tutan olursa, zaten şükürler olsun... Yok eğer yine hiçbir bereket olmazsa, o zaman başka çaresi var... Onu düşünürüz...

ŞEHİRİYAR : Neden karısıyla değil?.. Neden cariyelerle?...

ŞEHRAZAT : Hikâyeyi dinle... Bak ki sonunda neler olmuş... Aradan bir zaman geçmiş, bizim veziri almış bir korku... (*BİZEBAN, kendini karanlığın çığılığına vurur...*)

VEZİR : Hükümdarın dölü, ya yine çorak kalırsa?!..

HEKİM : Ey Şahlar güzelinin veziri!.. Neden bu düşüncelerin girdabında boğulursun? Seni böyle düşündüren nedir? Haddim değil sormak, ama benim de iyi kötü emeğim geçti hükümdarımız üzerinde.

VEZİR : Allahın bildiğini kuldan ne saklayayım... Hükümdar da ben de sana umut bağladık... Ya olmazsa, ya hükümdarın dölü... (*BİZEBAN, devinir.*)

ŞEHİRİYAR : Bizeban!.. Bizeban neden?!..

ŞEHRAZAT : Şışt!..

HEKİM : (*VEZİR'e*) Ey korkunun kılıcını emziren vezir!.. Eğer Hükümdar bir oğula kavuşursa, sırrına ortak olduğumuz için ikimizi de öldürür... Durmadan bunu hesapladım... Ama sana bir türlü söyleyemedim... Şimdilik Hükümdara yapmasını öğütlediğim şeyler bir yaldatmacadır...

VEZİR : Neler söylüyorsun ey Hekimbaşı...

HEKİM : Sizden saklamamın artık ne önemi var... Öyle de olsa, böyle de olsa ölümüm Hükümdarın elinden olacak...

VEZİR : Haklısın haklı olmasına ya... Neden söylüyorsun bunları?..

HEKİM : Onun beynini gördüm... Oradaki şehri adım adım dolaştım...

VEZİR : Hangi şehir? Ne şehri?

HEKİM : İktidarın labirenti...
VEZİR : Hükümdarın beyni...
HEKİM : Sonra şehrin altındaki katliam mezarlığını
bile açtım baktım...
VEZİR : Nerden biliyorsun bunları?
(HEKİM, sağ avucunu bir defter gibi açar, sol eli-
nin baş parmağıyla göstererek.)
HEKİM : Bak işte... Burda... Sana da göstereyim...
Bu haritada işgal edilen şehrin, yani bu sara-
yın bulunduğu yerin altındaki katliam me-
zarlığının damarları çizili... Bunlar beynin la-
birentleri, yani kan ırmaklarına yataklık eden
sokaklar... Bunlar neşterlenen umutlar... Şu-
rada, şurada bir okul var... Bakın görüyor
musunuz?... Anaların yerlerde sürüklenen
çığlıkları işte oradaki şu direğe bağlanıyor
her gün... Sonra da şu gördüğünüz, bakın
bakın şurada hemen gördünüz mü?
VEZİR : Evet... Bir demir kapı...
HEKİM : Bu demir kapıdan gerektiğinde köpekler sa-
lınıyor... Onlar sahiplerine sadıktır...
VEZİR : Yeter artık!.. Ne söyleyeceksen söyle artık!..
HEKİM : Hükümdarın hiçbir zaman oğlu olmaya-
cak... Böyle sürüp gidecek kurumuşluğu...
Kimse de çözüm bulamaz buna...
VEZİR : Sonra?
HEKİM : Ey vezirim!.. Madem hükümdarın çocuğu
olmayacak, o da böylece ölüp gidecek, yerine
de birini getirip oturtacaklar...
VEZİR : Doğru...
HEKİM : Bu da, Hükümdarın kardeşi ŞAHZAMAN
olur... Öyle değil mi? Eğer Şahzaman geçerse
başına ne senin vezirliğin kalır, ne de haya-
tın... Bense her iki durumda da öldürülece-
ğim... Hiç değilse intikamımı alarak gide-
rim... Haa, şimdi burada şu var... Bu sırrı bir
sen, bir ben, bir de Allah bilecek...
VEZİR : Doğru!.. Doğru söy!.. söylersin!.. Ama!..
Ben!..

- HEKİM : Şimdi öyle bir şey yapacağız ki, hem Hükümdar'ın soyu, halka karşı iktidarda sürer, hem de ikimizin de canı kurtulur. Yok bundan ötesi... Tercih senin... (*ŞEHİRİYAR, yabani bir tepki gösterir.*)
- ŞEHRAZAT : Vezir ilkin korkuya düşer... Sonra düşünür ki Hekim'in söyledikleri hiç de yanlış değildir... Ama içine de bir korku yılanı çöreklenir...
- VEZİR : Peki... Benden yapmamı istediğin nedir? (*Belli belirsiz bir yer sarsıntısı duyulur... İkisi de korkunun ırmağında dikkat kesilir...*)
- ŞEHİRİYAR : Yer!.. yer sarsıntısı!.. yoksa!.. yoksa!.. bu şehrin altında da?. Katliam bahçesi!.. güller çürüdükçe!.. katliam bahçesi!.. Zaman!.. zaman kalmadı!..
- ŞEHRAZAT : Şahım!.. Şahım!..
- ŞEHİRİYAR : Anlat!.. Hikâyenin devamını!.. devamını anlat!..
- ŞEHRAZAT : Neredeyse sabah olacak Şahım... Her hikâye, bir ölümün sabahıdır... Belki de kendi sabahımız... kendi sabahımız belki de...
- ŞEHİRİYAR : Beni sözcüklerin yılanıyla bağlıyorsun... Sözcüklerin çatal dilli yılanıyla...
- ŞEHRAZAT : Hem anlatanım ben bu hikâyede, hem de anlatılan belki de... Ya da bir başkasıdır kendimizde anlattığımız...

Üçüncü Sahne

(*DÜNYAZAT ile BİZEBAN, aynalar katındadır... ŞEHRAZAT ile ŞEHİRİYAR, hikâyeyi bıraktıkları yerdedirler...*)

1

DÜNYAZAT: Ey Bizeban!.. Beni buraya getiren umutsuzluğun ne olduğunu biliyorsun... Dilin olsay-

dı da dilleşseydik... Bana yardım et... Ablam, Şehriyar'a anlattığı hikâyenin sonunu bilmiyor... (*BİZEBAN, tedirginliğini belli eder...*) Onu bir sonraki geceye kadar nasıl oyalayacak?.. Ne olur Bizeban yardım et!.. Ablam bana köle mezarlığındaki defterlerden söz etmişti... (*BİZEBAN, huysuzlanır*) Ablam, hikâyesinde anlatacaklarını bu şehrin geçmişinin yazıldığı köle günlüklerinden çıkarmak zorunda... Eğer yenik düşerse ablam, sıra bana gelecek... Beni köle mezarlığına götür ey Bizeban!.. (*BİZEBAN, dilsizliğin acısıyla bağırır... Aynalara vurur kendini... Sonra sakinleşir...*) N'olur Bizeban!.. Yalvarırım!.. (*BİZEBAN, gitmekle gitmemek arasındaki bocalamayı yaşar.*)

2

- ŞEHİRİYAR : (*Ürkütücü bir mırıldanışla*) İstersen... Eğer istersen... Çekmeceler... Çekmecelerin tümünü açabilirsin... Yalnız... Yalnız son çekmece dışında...
- ŞEHRAZAT : Neden?..
- ŞEHİRİYAR : (*Yılandan bir beşik gibi güler*) Ne fark eder? Ne fark eder? Bizebaaaan!.. (*BİZEBAN'ın olmadığını algılayamaz*) Bizebaaaan!.. (*ŞEHRAZAT, ŞEHİRİYAR'daki bu ani değişiklik karşısında bocalar. BIZEBAN'a öldürme buyruğunun verileceğini anlar ŞEHRAZAT. İvedilikle hikâyeye girmek ister.*)
- ŞEHRAZAT : Hekim ile vezir birleşince... Yaptıkları planı uygulamaya başlarlar...
- ŞEHİRİYAR : Artık anlatmanı istemiyorum!..
- ŞEHRAZAT : Allah insanı yarattı ama kötülükleri bulmayı da ona nasip etti... Kötülüğü taşıma insanlığının en üstün meziyetidir... O her iyiliği bir kötülük bahçesine dönüştürebilir bir anda...

Çünkü Allah, insanın mayasını, sütünü ve tohumunu kötülükten yarattı...

ŞEHİRİYAR : Yeteer!.. Yeter!.. Soyun!.. Soyun hemen!.. Bizebaaaan!.. Kurbanımı hazırla!..

ŞEHRAZAT : Şu gördüğün şehir var ya!.. İşte o!.. O parçalandıkça!..

ŞEHİRİYAR : Vezir Berehut'u çağırın!.. Berehuut!..

ŞEHRAZAT : Su içmek ister misiniz Şahım?.. Su... Bakın işte!.. Bakire kölelerinin kanlarıyla!.. Kurbanlarının kanlarıyla renklendirilmiş can şerbeti!.. Zaman, senin cinayetini taşıyan bir ırmak olmaktan çıkıyor!.. Çekmecelerinin de canı cehenneme!.. Git bak şu kuyunun köpüren ağzından içeriye!.. Ayışığında yarılan bir belleğin, nasıl binbir başlı bir canavara dönüştüğünü göreceksin...

ŞEHİRİYAR : Öldürmek istiyorum!.. Öldürmek!.. Öldürmek!.. Yalnızca öldürmek!.. Öldürmek!..

ŞEHRAZAT : Nasılsa öldüreceksin beni!.. Nasılsa öldüreceksin!.. Ama önce hikâyenin sonuna tanıklık et!.. Ben nasılsa buradayım!.. Elinin altında!..

ŞEHİRİYAR : Beni bir hikâyeye tutsak ettin!..

ŞEHRAZAT : Ölüm beni bir başka hikâyeye tutsak etmeden... Vezirin kızı olmak yetmiyor ölüme karşı koymaya... Ancak... Ancak bir hikâyeci olmak gerekiyor... Bir hikâyeci... Sözcüklerin ipekten gömleğini çıplaklığına giyinen bir hikâyeci... Ya sen saltanatın kılıcını geçmişinin bileyi taşıyıp beni teslim alacaksın, ya da ben sözcüklerin büyülü labirentinde sana direneceğim!.. Senin soluğun bir tiran soluğudur, benim vücudumsa yalnızca sözcüklerin bahçesinde dolaşan bir hikâye...

ŞEHİRİYAR : *(Gözlerini aynalar katında ararken, ağzında bir uçurumun atlarla soluyan köpüğü kaynar) Baba!.. Babaaaa!.. Babaaaa!.. (ŞEHİRİYAR, gözlerini açık duran şehrin beyin labirentlerinde dolaştırır... Şehrin sokaklarında kararmış köpek*

gölgeleriyle çırılçıplak bakire köle çocuklarının çürüyen bedenleri dolaşmaktadır... Parçalanmış bir atın ZAMAN katında aşağıya atlamaya çalıştığı görülür... Karabasan git gide bir çökeltiye dönüşür... Durgunluk... Öte yanda ise DÜNYAZAT ile BİZEBAN köle mezarlığındadırlar... Dev bir mezar kapağını açarlar, içine girerler... Yeraltında her mezar bir diğerine altgeçitlerle bağlanmıştır... Geçitlerin içi yilansı ağaç kökleriyle bir akciğer kanserinin kuruttuğu duvarlarla örülüdür... Binlerce defterin kaynadığı uğultu...)

DÜNYAZAT: Korkuyorum!.. Kökler boğacak bizi!.. Yeraltına indikçe cehennem sıcaklığı!.. Defterler çürümenin balçığında yüzüyor!.. Her mezarda bir işaret var!.. Sürüngen kemikleriyle karışmış yazılar... Çıkalım burdan Bizeban!.. Çıkmak istiyorum! Her defterden bir inilti sesi geliyor!.. Bunlar hâlâ canlı!.. Biraz daha dayanmalıyım... Çürüyen zaman kokusuna benziyor defterlerin ağır kokusu!.. Bunca defterin hangisini okuyup da yetiştireceğim ablama?!.. Boşuna geldim!.. (BİZEBAN, birden durur... Toprağı eşeler, bir defter çıkarır ve DÜNYAZAT'a verir... DÜNYAZAT, defteri okumaya başlar, irkilir...) Bu defter senin günlüğün!.. Ve sen!.. Sen!.. Ama... Ama neden şimdi bu defteri?!.. Hemen dönelim... Yokluğun anlaşılmasın... Aklım almıyor... Neden şimdiye kadar bu defteri götürüp ablama vermedin?!.. Neden beni bekledin?... Şehriyar görmeden defteri götürüp ablama vermelisin!.. Ne yap yap bir yolunu bul ve Şehrazat'a okut bu defteri!..

Dördüncü Sahne

(Çekmecelerin birçoğu açıktır... ŞEHİRİYAR, elindeki kılıcı kuyunun siyah taşlarına sürterek bilemektedir. ŞEHRAZAT, umutsuzluğunu gizlemeye çalışmaktadır. BIZEBAN, korku dolu bir bekleyişin içindedir. ŞEHRAZAT, usulca BIZEBAN'ın Zaman Kati'na doğru ilerler... BIZEBAN, kurbanı hazırlayacaktır... ŞEHİRİYAR görmeden, defteri ŞEHRAZAT'a verir... Ve ŞEHİRİYAR'ı oyalamak için dev anahtar destesini aşağıya salar... Anahtarlar çevreye dağılır... Inip anahtarları dişleriyle, parmakları kesilmiş elleriyle toplamaya çalışır... ŞEHRAZAT, bu boşluktan yararlanıp defterde BIZEBAN'ın işaretlediği yerleri aceleyle okumaya başlar...)

ŞEHİRİYAR : (BIZEBAN'a) Bırak onları kalsın!.. Bırak kalsın!.. Artık önemi yok... Git onu hazırla!.. Bu gece nasıl olsa, hikâyenin sonuna geldik!.. (BIZEBAN, ağır adımlarla, zaman kazandırmak istercesine, ŞEHRAZAT'ın yanına gider... Hazırlık bitince, ŞEHİRİYAR'ın yanına getirir... ŞEHRAZAT, okuduklarından sonra yüreklenmiştir. ŞEHİRİYAR'a belli etmemeye çalışır.)

ŞEHRAZAT : Ah, şahım!.. Şahlar güzeli Şahım Şehriyar!.. Seni bunca gece mutlu edebildiysem, bundan daha güzel ne olabilir ki benim için... Artık dilediğini yapabilirsin... Tıpkı Hükümdarın karısına nasıl yapmışsa bir başka!..

ŞEHİRİYAR : Ne?!..

ŞEHRAZAT : Anlatayım, dilersen kaldığımız yerden hikâyemizi...

ŞEHİRİYAR : Anlat!..

ŞEHRAZAT : Ne demiştik en son?.. Ha... Hekim, hükümdarın vezirine anlatmış planını. demiş ki ona:

HEKİM : (VEZİR'e) Ben hükümdara yeni bir tedavi uygulamaya başlayacağım... O nasılsa umarsızlığın batağında çırpınıp duruyor... Ne de-

sek, boyun egecek... Bu kez beyin ameliyatını sıklaştıracam... Her gün beyninden bir parça alıp kendi kanıyla ezip yedireceğim... Hükümdar kendi ejderhası olacak... Nasıl tükenip gittiğini kendi bile anlayamayacak... Bu şehrin laneti, kimde konaklayacağını böylece bulmuş olacak...

VEZİR : Ya hükümdarın karısı?..

HEKİM : Hükümdar'ın karısına gelince... Onu da bir köleyle dölleteceğiz... Bir köleyle...

VEZİR : Bunu yapamayız...

HEKİM : Yaparız...

VEZİR : Hükümdar anlamaz mı?

HEKİM : Ama bunun için Hükümdar'ı uykunun neşterine yatırmamız gerekir...

VEZİR : Hükümdar'ın karısını nasıl razı edeceğiz?

HEKİM : Hükümdar zaten uzun zamandır onunla birlikte olmamış... *(Koynundan tavus kuşu telekleri çıkarır)* Bunlardan bir iksir yapacağım... Hiçbir kadın dayanamaz ondan bir dirhem içince... Bütün arzularını demiri çiğner gibi çiğneyip, göğe püskürür... *(ŞEHİRİYAR, anlatılan hikâyede kendini buldukça sessiz bir deliriuma sürüklenir... BİZEBAN ise, acı çeker.)*

VEZİR : Kadın milletin arzuları hiç belli olmaz...

Erkeğin bir nefsi var, kadının kırk nefsi... Erkek bir nefesine hakim olamazken, kadın kırk nefse birden hakim olur...

HEKİM : Orasını bana bırak... Hükümdarın karısı gebe kaldıktan sonra da ötesi kolay...

VEZİR : Ya halkın haberi olursa?..

HEKİM : Nerden olacak?.. Köle, hükümdarın karısını döllerken halk başlarını mı tutacak ikisinin?... Varsın bir köleden gebe kalsın Hükümdar'ın karısı...

VEZİR : Günahlık olacak...

HEKİM : Bu herkesin iyiliği içindir; Allah nezdinde bile günah sayılmaz... Varsın insanlar hü-

kümdarın oğlu olarak bilsin kölenin tohumunu...

ŞEHİRİYAR : Şehrazat!.. (*Sessizlik, bir bakışmaya dönüşür.*)

ŞEHRAZAT : Şahım!..

ŞEHİRİYAR : Artık anlatma istersen... Çok yoruldu... Çok...

ŞEHRAZAT : Peki, şahım... Nasıl isterseniz... Ben de... Ben de çok yoruldu...

ŞEHİRİYAR : Ne zamandır burdayız?

ŞEHRAZAT : Binbir gecedir...

ŞEHİRİYAR : Binbir gece mi?!.. Ne kadar zaman eder?..

ŞEHRAZAT : Ölümün başlangıç noktasıyla, bitimi arası...

ŞEHİRİYAR : Demek ordayız...

ŞEHRAZAT : Evet Şahım...

Beşinci Sahne

BEREHUT : (*Tanrı'yla yüzleşerek*) Ey ölüm!.. Ey yalnızlığın terzisi... Biraz daha bekle... Ne sözcüklerin iklimi soğudu, ne de ruhumdaki suskun çürüme... Hangimiz bir diğerindeydik? Bizi saklayan neydi ey Rabbim?!.. Bunca günahı hafifletmeni hangi yüzle isteyebilirim senden?.. Ey Rabbim, beni görmezlikten gelip yüzüme basarak geçsen de, o yüzün sana bakmaya artık hakkı yoktur... Biliyorum, sonunda bizi, huzurunda utanır kullarından yaptın. Gene de şükürler olsun sana. Ama, belki de kalbimizde bir iyilik kırıntısı kalmıştır bize de... Şimdi onu sana getireceğim... Beni kendi küllerim bile diriltmeye yetmeyecek... Onun günahı neydi ya Rabbim?.. Her kötülüğün bir hizmetkârı vardır... Şehriyar'ın, onun babasının ve anasının, ve bilimle ümmetinin günahlarının kefarecini ödemeliyim... Çünkü onların, onca kötülüğün benden başka heveslisi yoktu... İhanetin

nakışıyla bezedim kalbimi... Sen kalbini bozmayanlardan elbette ayıracaktın beni... Öyle de yaptın... Gece karanlıksa bu onun suçu değil... Onu tercih edenlerse, katlanır önüne çıkan çamur ve su birikintisine... Sen benim boynuma kötülüğün zincirini doladın... Kendimi bir köpek gibi gezdirdim kendi yanımda... Başka da ne diyeyim... Beni yeniden halketmeni de isteyemem senden... Bir yılan bile olamam, bir yılan nedir ki... Hiç değilse soyunurdum kabuklaşan ruhumu... Yok, yok artık!.. Her şey bitti... Geriye kalan şeyler, ne beni anlatır, ne de saklar yeryüzündeki ölümcül sözcükler duygularımı... Bana son kez Şehrazat'ımı göster ya Rabbim... Bunu istemeye yüzüm olmadığını biliyorum, ama sen gene de bağışlayansın...

(DÜNYAZAT, girer...)

DÜNYAZAT: Baba?!.. (Sessizlik) Baba?..

BEREHUT : Körleşme sürüyor...

DÜNYAZAT: Ne?!..

BEREHUT : Ablandan bir haber var mı?

DÜNYAZAT: Vezir sensin... Benim nereden haberim olacak?!..

BEREHUT : Geç kalıyorum...

DÜNYAZAT: Nereye?

BEREHUT : Su içeceğim;

DÜNYAZAT: Solgun görünüyorsun...

BEREHUT : Yorgunum... Kaç gün oldu?

DÜNYAZAT: Allah bilir... Binbir gecedir orada... Sonsuz...

BEREHUT : Eğer ablan kurtulur da dönerse...

DÜNYAZAT: Evet?

BEREHUT : Hükümdar işlediği cinayeti benim künyeme kazıdı her zaman. Ne geriye dönüşün var, ne de ileriye gidebilirsin... Artık sular temiz akmaya başladı...

DÜNYAZAT: Artık köleler çocuklarını öldürmüyor anlaşılan...

BEREHUT : Hayır kızım... Artık sular temiz aksa da neye yarar? Öldürülecek çocuk kalmadı...

DÜNYAZAT: Seni hiç böyle görmemiştim baba...

BEREHUT : Merak etme iyiyim... Şehriyar'ı yönetimin dışında tutmakla ne kadar doğru yaptım şimdi bile bilemiyorum...

DÜNYAZAT: Ablam kendisiyle bir mücadeleye girdi... Anlattığı binlerce hikâyeyi benden başka dinleyeni yoktu. Bir gün merak edip de, ne anlıyor bu böyle, oturup bir dinleyeyim, dedin mi? Şehriyar tiranının koynuna girmeye, girip dokunulmamış çıkmaya, çıkıp yaşamaya kimin akli, kimin yüreği yeterdi?!..

BEREHUT : Bunca zaman yaşamayı becerdi... Geri dönecek... Ama, ama ben burada olmayacağım... *(DÜNYAZAT, kitaplığa yönelir, bir kitap alır ve okumaya başlar...)*

DÜNYAZAT: "Elinde kanlı cinayet baltasıyla dolaşan elbette bizler değildik... Yer sarsılıyorsa, kusak bir mağma vardır, ya da derinlerde bir göçük... Her iktidarın yüzünde bir vezir maskesi vardır... Her vezirin cebinde de biraz hoşgörü... Suçu işleten onlardır, karşılığında da önümüze biraz hoşgörü atarlar... Evlerimizi dolaşıp bakın, sokaklarımızı da... Biz bunları yaparken alnımızın derisi dizimize indi... Oysa evlerimiz bile birer köle labirentine dönüştürüldü... Cesetlerimizi bir sofraya bezi gibi yayıp üzerinde aydınlığı talan ettiklerinde, bize yalnızca, onları rahatsız etmeden çürüyeceğimiz bir mahzen inşa ettiler... Ama onların doyum-suz kursakları kendi etlerini sindirmeye de alışkındı... Aydınlık bitti, üstelik kendi karanlıklarını da yemeye başladılar... Bugünse birbirlerinin yüzlerini arıyorlar ekşiye ruhlarını kusmak için..."

(BEREHUT, bu sözlerde kendini algılar... Sessizce çekilip gider odadan... DÜNYAZAT, arkasına

döndüğünde BEREHUT'un gitmiş olduğunu görür... Ve birden, babasının ölüme gittiğini anlar...)

DÜNYAZAT: Baba!.. Babaaaaa!..

Altıncı Sahne

(ŞEHİRİYAR ile ŞEHRAZAT, çekmeceler katında ölümün sularında yıkanmaktan yorgun... Yarasa kanatlı bir gecenin granit taşlarıyla kuşatılmış bir su şarkısı gibi oturmaktadırlar... BİZEBAN, zaman katında saklı bir kadife gibi dilsiz bir konuşmanın içinden geçmektedir.)

ŞEHRAZAT : *(BİZEBAN'a bakarak)* Yalnızca bir köle olduğu için mi dili alındı sanıyorsun?..

ŞEHİRİYAR : Kimi köle olduğu için dili alınır elinden, kimi de dili alındığı için köle olur... ben hangisiyim?..

ŞEHRAZAT : Senin dilin hiç olmadı ki...

ŞEHİRİYAR : Hikâyeyi sürdürmeyecek misin?

ŞEHRAZAT : Hiçbir zaman sonu gelmez o hikâyenin... Dinlesen de ne değişir artık senden sonrasını...

ŞEHİRİYAR : Beni kaldır... Yürümek istiyorum... Sanki başka bir yaratık dolaşüyor içimde... Hani, hani sözünü etmiştin ya... Hikâyedeki... Hikâyedeki yaratık... Cüzzam, veba ve kole-
ra... Ama ellerim hâlâ insan... Kuyu... Beni kuyuya götür... Hükümdarı görmek istiyorum... Hekimi, onunla birlik olan veziri... Hükümdarın karısını dölleyen köleyi... Onları göster gözüme... Gözlerim sönmeye başlamadan... Kuyu soğumadan... *(BİZEBAN, ölümcül acılar çeker yukarıda...)* Çürüsem de bir insan gövdesi olarak çürümek istiyorum... Unuttum ey Şehrazat, unuttum kur-

banlarımın yüzlerini... Her yılğı bir bahçeye dönüşüyor, gül ağaçlarının köklerinde öleceğim... Zaman, kanadıkça ben kuruyorum... Sen benim celladımsın, bense... Bense iğdişlenmiş bir kurban... Bizi bizden başka anlayan olmaz ey Şehrazat!.. Kimsenin güvenci kalmamış kimseye... Bir kuyu istiyorum ey Şehrazat... Kurbanlarımla başbaşa kalabileceğim bir kuyu... Artık sabah olsa da ne fark eder... Korkacağım bir şey kalmadı biraz daha yaşamaktan başka... İnsan kemiklerinden yaptırdığım bu saraydan çıkmak istiyorum... Değişmeyen bir tek şey kaldı... O da... O da hâlâ yalnızım, hâlâ bir Tanrı kadar... Hiçlik bir gölgeye dönüştü, ve ölümcül bir güneş, her zaman o gölgeyi yanımda sürükledi... Artık kime konuşacağım şu kör kuyudan başka?.. (*Kuyuya sürüklenir, eğilir ve beklemeye başlar...*) Karanlık... Hiçbir şey yok artık... Babamı görmek istiyorum...

ŞEHRAZAT : İnsanoğlunun gözleri çabuk alışır karanlığa... Sabah olmak üzere... Artık öldürme zamanın geldi... Ben hazırım... (*Kuyunun dibi görselleşir. Yüzler açıkça okunmaktadır.*)

ŞEHRIYAR : Hükümdar!.. Orada işte!.. Hekimle köle!.. Babam!.. Babamın beynini açıyorlar!.. İşte!.. İşte bir parça kopartıp aldılar!.. Kanıyla karıştırıyorlar!.. Babaaa!.. Baba!.. Vezir!.. Berehut!.. Bizeban!.. İşte Bizeban!.. Annem!.. Annem, işte orada!.. Orada!..

ŞEHRAZAT : Annen iffetini korudu her zaman, baban sandığın hükümdara... Bir köleyle birlikte olduysa onun için oldu!..

ŞEHRIYAR : Bizeban!.. Bizeban!.. Baba!.. Babaaa!.. Bizeban benim ba... Şehrazaaat!.. Çıkar beni buradan... Çıkar, bırakmıyor beni gözlerimin tanıklığı!.. Bırakmıyor belleğin iğrenç kuyusu!.. (*DÜNYAZAT, panikle girer içeriye...*)

DÜNYAZAT: Abla... Ablaaaa!.. Babam!.. Babam Berehut!..

Öldürecek öldürecek kendini!.. (ŞEHRAZAT, tepkisiz davranır...)

Duymadın mı beni abla?!.. Babam!..

(Köle mezarlığından bir yangın yükselir...)

ŞEHRAZAT : Çok geç Dünyazat... Çok geç... Hem artık fark etmez...

ŞEHRIYAR : Şehrazaat!.. Yeni bir kurban istiyorum!..

ŞEHRAZAT : Tercihini sen yap...

(ŞEHRIYAR, kuyudan sessizce doğrulur... BİZEBAN'a hüüzünlü gözlerle bakar... ŞEHRAZAT'a doğru yürür, dokunmak ister, ama dokunamaz... Bir süre kuyuya ürkiintiyle bakar ve zaman katına doğru yürümeye başlar... Elinde bir bıçak vardır.)

BEREHUT : (Göğül ses...) "Sen şehrin hükümdarısın... Hükümdarlığını onların, kölelerinin varlığında koru... Bu seni her zaman mutlu kılacaktır. İkinci söyleyeceğim de, bir hükümdarın en büyük düşmanı gene kendisidir... Gün gelip de kendi hükümdarlığına kulluk etmeye başladığında ruhun da ikiye bölünür... Bu çoğalma belki de senin ölümün olur..."

(ŞEHRIYAR, bu sözleri belleğinde taşıyarak Zaman Katı'na ulaşır. BİZEBAN ile bakışırlar... ŞEHRAZAT, BİZEBAN'ı öldüreceğini sanar.)

ŞEHRAZAT : Şehriyar!.. Sakın öldürme onu!.. O senin baban!.. Bunu biliyorsun!.. O bunca zamandır yalnızca sana, oğluna yakın olabilmek için cellatlık yapıyordu!.. Senin en yakın sırdaşın, yalnızlığında konuştuğun insan olmadı mı? O yeterince acı çekti!.. Bunca zamandır oğul sevgisi için, senin için katlandı cellatlığın taşlaşan kan kokusuna... bunları bildiğin halde neden kabul edemiyorsun bir kölenin oğlu olduğunu...

(ŞEHRIYAR, ürkiütücü bir sessizlikten sonra kendini bir aynaya doğru taşır. Aynadaki, bakire bir köleye dönüştürdüğü suretini seyreder bir süre. Sonra da yarattığı kurbanına bıçağı saplar.)

Aynanın ığlığını BIZEBAN bağırır. Ve ayna bıçağın saplandığı yerden kanamaya başlar... ŞEHRIYAR, rahatlamamanın durgunluğu içinde köle mezarlığındaki yangına doğru oturur... Derinlerden gelen bir uğultu, git gide artan bir yer sarsıntısına dönüşür... Oysa hiç kimse kıpırdamaz...)

ŞEHRIYAR : (Mırıldanarak) Artık son çekmeceyi açabilirsin ey Şehrazat!..

(ŞEHRAZAT, BIZEBAN'a bakar... BIZEBAN, anahtarı istediğini anlar. Anahtar destesinden bir anahtar koparır dişleriyle ve ŞEHRAZAT'a atar... ŞEHRAZAT, anahtarı alır ve son ekmececinin yanına gelir, çekmeceyi açar... ÇEKMECE BOŐTUR... ŞEHRAZAT'ın ŐaŐkınlıęıyla birlikte ŞEHRIYAR'ın kahkahası duyulur... Kahkaha git gide bir delirium çığlığına dniŐmeye başlar... Yer sarsıntılarının yükseliŐi, defter mezarlığındaki yangının ırpınıŐına karıŐır... Sahne yeniden bir masal karanlığına bürünür... Onlar ermiŐ sonsuzluğa...)

Eylül 1994, 11 Kasım 1996